

เราไม่อยากเป็นเพื่อนกับแกแล้วอะ เราాయคน

เข้มยวบนหน้าปัดนาฬิกาข้อมือชี้ตรงกับเลขสิบพอดี
 พอดี เข้มสันพัดผ่านเลขสี่ชี้ไปเหนือขีดเลขห้า ตั้งใจร่อนรืบริบคว้า
 สุธสีเทามีช่อดอกไม้สีขาวเล็ก ๆ ผูกริบบิ้นสีเขียวอ่อนกลัดอยู่ตรงอก
 ซ้ายขึ้นมาสวม มือข้างขวาหยิบเอากระดาษขนาดเอสี่พับเป็นหกทบ
 ใส่กระเป๋าสุธ หลังจากสวมเสร็จก็หมุนตัวก้าวขายาว ๆ เพื่อไปยืน
 ตรงหน้ากระจกทรงสูงเห็นทั้งตัว เช็คความเรียบร้อยตั้งแต่หัวจดเท้า
 อีกครั้ง คนหน้าตาจิ้มลิ้มเหม่อชมตัวเองได้ไม่นานก็ต้องรีบเก็บของ
 สำคัญลงกระเป๋าสะพายไหล่ใบโปรด

ตั้งใจวิ่งลงบันไดด้วยความว่องไวโดยไม่ลืมจับราวบันได
 ป้องกันการไถลตกไปตอนเหยียบพลาด เท้าแตะถึงพื้นบ้านก็วิ่งไป
 ที่ชั้นรองเท้าตรงประตูบ้าน เจอเข้ากับอาม่ากำลังเดินมาพอดี

“อาม่า ตั้งไปก่อนนะ ไม่งอนนะครีบ เดี่ยวถ้าตั้งว่างแล้วจะ
 มานั่งดูซีรีส์กับอาม่าทั้งวันเลย” อาม่าโบกมือหยอย ๆ ตั้งใจจึงเดิน
 อ้อมไปหยิบรองเท้ามาสวม

“อาม่าเข้าใจๆ อวยพรน้องจีบอีกรอบด้วยนะ”

“ได้เลย” ตั้งใจสวมรองเท้าเสิร์จก็เดินกลับมากอดพร้อมกอดหอมแก้มอาม่าทั้งสองข้าง

“แล้วก็ขบรดีๆ นะ อย่าขับเร็วเกินไป เมา也不要ขับกลับ” อาม่ารู้ทันตลอดเลยแหละ สายปาร์ตี้อย่างแก๊งชีเมาเรียกรถมานอนกองกันที่บ้านให้อาม่าทำกับข้าวให้กินตลอด

“ครับผม ตั้งไปก่อนนะอาม่า” อาม่าปิดมือไล่ก่อนจะเดินไปทางห้องครัว

ในทุกคืนพอกลับมาบ้านที่ไรตั้งใจจะมานั่งดูละครหลังข่าวเป็นเพื่อนอาม่าประจำ คอยบิ๊บๆ นวดๆ ให้อาม่าด้วย เป็นอย่างนี้ตั้งแต่เด็กจนโต ตั้งใจโตมากับอาม่า สนุกกับอาม่ามากที่สุดในบรรดาสามพี่น้อง เมื่อก่อนอากงกับอาม่าเลี้ยงตั้งใจกับทัศนัยผู้เป็นพี่ชาย ส่วนป้ากับหม่อมมาต้องเฝ้าร้านเพชร พอโตขึ้นหน่อยตั้งใจเข้าโรงเรียนก็ได้ทัศนัยนี้แหละที่สอนการบ้านให้

เรื่องราวของบ้านเราค่อนข้างวุ่นวาย สามพี่น้องมีความชอบที่ไม่เหมือนกันเลยสักนิด ตั้งใจไม่ค่อยเรียกเสียเท่าแบบที่ใครสอนให้เรียก เมื่อโตขึ้นและรู้ความก็ไม่เรียกเท่าอีกเลย ส่วนใหญ่จะเรียกพี่ชายคนโตว่า ‘ทัศนัย’ ตามชื่อจริงที่ป้าตั้งให้มากกว่าชื่อเท่ ส่วนที่มาของชื่อเล่นป้าบอกว่าตอนพยาบาลเซ็นลูกมาส่งได้เห็นหน้าครั้งแรกรู้เลยว่าโตมาต้องหล่อ ถึงอย่างนั้นทัศนัยไม่ได้กะโหลกกะลาดีกรีของเขาเป็นถึงทันตแพทย์หนุ่ม แม้งานหนักแต่รักรู้

พูดถึงก็มา ตายยากสุดๆ

“โอย ถอยไป!” ตั้งใจลดกระຈกลง ชะโงกหน้าออกไปตะโกนไล่รถพี่ชายที่จอดขวางทาง

“อะไร!” ทัศนัยลดกระຈกลงฝั่งคนขับตะโกนกลับมาพร้อมกับ

หน้าตาไม่เข้าใจ

“บอกให้ถอยไป ขวาทางจะถอยรถ”

“ก็พูดดี ๆ ดี”

“ไม่มีเวลามาทะเลาะด้วยนะ ออกไป!”

“เออ ๆ” กระเจกด้านคนขับยังไม่เลื่อนปิดสนิททัศนัยก็ถอยออกเปิดทางให้

ตั้งใจไม่ได้ตะโกนขอบคุณแต่อย่างใด ทำเพียงบีบแตรให้หนึ่งทีแล้วขับออกไป ทัศนัยมักจะกลับถึงบ้านดึก หากวันไหนถึงบ้านเร็วเช่นวันนี้ก็จะจอดรอขวางระเกะระกะเพราะรีบเข้าบ้านเพื่อไปหาอะไรรองท้องก่อนจะออกมาเก็บรถ นิสัยแบบนี้ถูกบ่มเพาะจากการทำงานหนักเคสชนเคสจนไม่มีเวลาแม้แต่จะดักข้าวกลางวันเข้าปากสักคำ เลิกงานจึงปั่นรถกลับมาชบดักอาม่าขอข้าวกินแบบพูนจานแทบทุกวัน

บ้านเรายังมีน้องสาวคนเล็กอีกหนึ่งคน ตอนนี้อากำลังจะเรียนจบ ชื่อขวัญใจ ชื่อนี้ก็มีที่มา ตอนคลอดออกมาแผดเสียงร้องให้จ้าทุกคนที่รออยู่หน้าห้องคลอดพอได้ยินเสียงต่างพากันบอกว่าเสียงดีใสแจ๋ว โตมาต้องเป็นนักร้องแน่ ๆ แต่ผิดคาดเล็กน้อย ขวัญใจเป็นยูทูบเบอร์ คนตามใกล้เจ็ดหลัก

สามพี่น้องไลฟ์สไตล์ต่างกันสุดขั้ว

ส่วนตั้งใจที่มาของชื่อมาจากปีากับหม่าม้ายากมีลูกอีกสักคนหลังจากเสียใจโรงเรียน จนกระทั่งทัศนัยหยกขบ การเป็นพ่อแม่ครั้งแรกลงตัวมากขึ้น ปีากับหม่าม้ายตั้งใจมีลูกคนที่สอง หลังจากตั้งใจเรียนจบก็ไปเรียนทำขนมที่อิตาลีสองปี อาม่าจึงยกบ้านเก่าให้เพื่อว่าจ้างให้กลับบ้าน ตั้งใจตัดสินใจขออาม่าไว้ในเวตบ้านทั้งหลังให้เป็นร้าน Coffee & Gelato ซานฝันอยากเป็นคนขายไอศกรีมตอนเด็กได้

สมดังที่ใจมุ่งมั่น

ตอนเด็กคุณครูมักจะถามว่าโตขึ้นอยากเป็นอะไร เพื่อนหลายคนตอบว่า หมอ พยาบาล คุณครู นักวิทยาศาสตร์ ทหาร ตำรวจ ถึงคราวของตั้งใจ คำตอบคือคนขายไอศกรีม ทำเอาเพื่อน ๆ ทั้งห้องหัวเราะ ขึ้นชอบอาชีพนี้นี้มาจากอากงชอบพาดังใจกับจ๊ีบและทัศนัยไปสวนสนุก ตั้งใจจะขออากงซื้อไอศกรีม ทุกครั้งที่ได้กินแล้วจะมีความสุข มองในมุมแบบเด็กหกขวบตอนนั้นเข้าใจได้ว่าคนขายไอศกรีมเหมือนเป็นผู้มอบความสุขให้แก่เด็ก ๆ

แต่ก็มี ‘จ๊ีบ’ นี่แหละที่เข้าใจเพราะตัวติดกันตั้งแต่เด็ก ไปสวนสนุกก็ไปด้วยกัน

รู้จักกันมานานจนตอนนี้จ๊ีบกำลังจะสร้างครอบครัวของตัวเองแล้ว

รถคันสีขาวของตั้งใจเลี้ยวเข้ามาจอดในลานจอดรถของโรงแรมหรูซึ่งเป็นสถานที่จัดงานแต่ง งานเช้าที่มีเพียงแขกญาติผู้ใหญ่ พิธีเช้าก็มาที่นี้แล้วครั้งหนึ่งเนื่องจากรับหน้าที่เพื่อนเจ้าสาว แต่งานเช้าตั้งใจมาพร้อมกับรถที่บ้าน พองานเย็นขับมาเองจึงต้องวนหาที่จอดอยู่หลายรอบก็ไม่ได้สักที สายตาคาวดมองหาช่องว่างปากก็ขมขมบีบท่องคาถาหาที่จอด วนอีกสักสองรอบก็เจอที่ว่าง ไม่รอช้าก็ดับไฟเลี้ยวจอด จอดรถเสร็จก็คว้ากระเป๋าสวมวิญญาณนักวิ่งวิ่งเข้าโรงแรมทันที

ตั้งใจยกมือลูบจับผมเผ้าให้เรียบร้อยก่อนจะเดินเข้าไปเจอแขกเหรื่อของคู่บ่าวสาวคืนนี้ เมื่อเชื่อว่าญาติพี่ได้เยอะแล้วงานเย็นเพื่อนยิ่งเยอะกว่า บางคนจับจองตามมุมดอกไม้เพื่่อถ่ายรูป บ้างก็จับกลุ่มยืนคุยกันบริเวณที่ตั้งโซนแกลเลอรีของบ่าวสาว ตั้งใจเดินขึ้นบันไดไปอีกชั้น จากนั้นเลี้ยวขวา สิ่งแรกที่เจอคือโต๊ะของชำร่วย หญิง

สาวที่นั่งทำหน้าที่ต้อนรับส่งยิ้มให้อย่างเป็นมิตร

เข้าไปยืนหน้าโต๊ะอีกฝ่ายก็ยกมือไหว้ ตั้งใจกำลังจะหย่อนของจึงรีบชักมือกลับมาไหว้ตอบ หลังจากจัดการหยอดซองตามธรรมเนียม ก็ลุ่มหีบกระดาดะทรงกลมในตะกร้ามาหนึ่งใบตามคำบอกของผู้หญิงคนเดิม งานนี้ให้แขกลุ่มหีบกระดาดะและเขียนตามหัวข้อแทนการเขียนคำอวยพรบ่าวสาว ในตะกร้านี้อาจจะมีบางใบที่เป็นคำแนะนำการใช้ชีวิตคู่ หรืออยากบอกอะไรกับบ่าวสาว แต่ทำไมตั้งใจคนที่ไม่เคยมีใครในชีวิตถึงหีบได้ใบนี้ล่ะ

หากทะเลาะกันควรทำอย่างไร?

เออ...นั่นสิ ตั้งใจเองก็ไม่เคยมีแฟนอย่างใครเขา มีแล้วค่อยกลับมาเขียนได้ไหม

ยีนคิดอยู่ไม่นานสุดท้ายยกเอาคำแนะนำจากที่เคยเล่าเรื่องรักๆกัน สาวชายผ้ากับนายร้านเพชรเขียนลงไป เขียนเสร็จก็นำกระดาดะโน้ตไปหย่อนลงในกล่องเรียบร้อย ตั้งใจจึงหันไปรับของชั่วคราวจากพี่สาวชุดเดรสสีเขียวมัทจะเข้าริ้วที่ยืนมาให้พร้อมบอกรอยยิ้ม มันเป็นของที่แก๊งค์เขามีเป็นของตัวเองแล้วอย่างละชิ้น เพราะเจ้าสาวของงานเป็นคนแยกให้ไว้ตามจำนวน ก่อนหน้านั้นตั้งใจและเพื่อนในแก๊งช่วยกันแพ็กแล้วติดสติ๊กเกอร์เอง

เพื่อน ๆ คนรู้จักของฝ่ายเจ้าบ่าวเจ้าสาวยืนจับกลุ่มคุยกันจนทางเดินแทบไม่มีช่องว่างให้แทรกตัว เหล่าบรรดาคนดังแขกของฝั่งเจ้าบ่าวทักทายและพูดคุยกันอย่างออกรส ตั้งใจชะเง้อมองไปทางไหนก็ไม่เห็นแก๊งตัวเองเลยสักคน เห็นเพียงบ่าวสาวยืนรับแขกและถ่ายรูปปอวยุสแซกครบไปไกล ๆ ตั้งใจตัดสินใจแอบหลบอยู่มุมหนึ่งก่อนหีบโทรศัพท์มือถือเพื่อจะกดโทร. ไปหาที่พี่คนหนึ่งของแก๊งไม่ทันจะกดอะไรก็มีสายเรียกเข้าแทรกมาราวกับพระเจ้าส่งให้มี

คนมาช่วยชีวิต

Top

“อยู่ไหน มายัง เหนงา” ตั้งใจกดรับแล้วก็รีบประโยคคำถามใส่
[อยู่ไหนอยู่ไหนอะไรหนู มึงนั่นแหละคนสุดท้าย อยู่ไหน]
“ข้างโตะของข้าวสวย”

[มึงมาทางแบ็กดรอป เดินมา เลยมายัง กูซมื่ออยู่] ตั้งใจหัน
ไปมองทางแบ็กดรอปแต่คนที่ยืนรอคิวถ่ายกับบ่าวสาวนั้นเยอะเกิน
กว่าที่จะเห็นกลุ่มเพื่อนได้

“ทีโอป คนมันเยอะ งั้นมึงออกมาติลลิ่งกาเรียกเลยไหม” ตั้งใจ
ยังแนบโทรศัพท์มือถือไว้กับหูในขณะที่ชะเง้อมอง เข่งตัวหามือ
เพื่อนที่ชูขึ้นและทุกอย่างก้าวก็ต้องคอยเดินเอียงตัวหลบประวังไม่ให้
ชนแขกท่านอื่นไปพร้อมๆ กัน

[มึงเห็นไหม]

“ไม่เห็น มีอะไรสังเกตง่าย ๆ ไหม เพื่อนเยอะเกิน พี่ได้กิน
ข้าวเกรียบรวยเพื่อนมั้ง”

[แป้นะ มีอะไรสังเกตง่ายบ้างวะ กูว่าน่าจะให้อ๊อแม็กมันใส่
ปึกเขียนมาก็ดี ว้ายๆ! ตั้งมึง มีผู้ชายหล่อๆ ตัวสูงๆ อยู่ใกล้พวกกู
อยู่กับกลุ่มชายฉกรรจ์ค่ะ มหาเลย]

ตั้งใจลอบตาไปมา ผู้ชายในงานน้อยมากมั้ง

ระหว่างก้าวเดินสอดส่ายสายตาไปมาก็พบกับชายกลุ่มหนึ่ง
ยืนคุยกันกลุ่มใหญ่ๆ อย่างที่ทีโอปบอก คาดว่าเป็นเพื่อนเจ้าบ่าว
เพราะพี่ได้เรียนชายล้วนมาตั้งแต่เด็ก ตั้งใจเลื่อนสายตาจากผู้ชาย
ตัวสูงๆ เป็นจุดสังเกตง่ายเมื่อหางตาเห็นอะไรเคลื่อนไหวๆ กลุ่ม
เพื่อนยกมือขึ้นโบกพร้อมส่งเสียงเรียกจนวงสนทนารอบๆ หันมา
มองเป็นตาเดียวราวกับว่าชื่อตั้งใจเหมือนกัน สมาชิกคนสุดท้ายเดิน

เข้ามารวมตัวเพื่อนก็โวยวายกันใหญ่

“วันหลังมึงช่วยบอกอะไรที่เป็นสิ่งของใหม่”

“ไม่ กูจะต่อตัวให้เป็นที่สังเกตง่ายที่สุด”

“แล้วกูบอกให้ตีสักทำไมไม่ทำ” ไม่ทันจะสนมโนมขึ้นสังเวียน
ตีกัน หนูนาเพื่อนอีกคนในกลุ่มก็เข้ามาดวงแฉ่งตั้งใจเสียก่อน

“วันนี้ตั้งใจมันหล่อเว้ย”

“เออ หล่อเหมือนตอนปีหนึ่งที่มึงเล็งกูอะ”

“โอ้ย อย่าล้อ กูก็ไม่รู้ไงว่ามึงชอบผู้ชายอะ” ทุกคนในกลุ่ม
ส่งเสียงหัวเราะ

“อะไร หนูนามันเคยจะจีบตั้งใจเหรอ” มะเฟื่องทำหน้าง

“ทำไมมึงพลาด” ท็อปเท้าเอว

ถ้าจะให้แนะนำกลุ่มเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัย คงต้องเริ่มจาก
แก๊งที่เจอกันตั้งแต่รั้วน้อง รู้จักกับหนูนาเพราะรหัสใกล้กับจีบ สมัย
ปีหนึ่งหนูนาชอบซื้อขนมมาฝาก ตั้งใจคิดว่าเพื่อนคงมีน้ำใจ สุดท้าย
เฉลยตอนที่จีบหลุดปากบอกว่าตั้งใจไม่ได้ชอบผู้หญิง หนูนาอึ้งจน
ระบบประมวลผลค้างไปเลย หลังจากปรับความเข้าใจก็กลายเป็น
เพื่อนสนิทกันมากอีกคน

ในกลุ่มยังมีท็อปกับแม็กที่สนิทกัน แต่เป็นความสัมพันธ์แบบ
ไม่คบไม่ตีไม่ได้ขึ้นเลย สามัคคีกันได้ไม่นานก็ด่ากันอีกแล้ว ทว่าก็
จบท้ายด้วยการที่ให้คำสอนว่าทะเลาะกันไปทำไมยังงี้เราก็คือเพื่อนรัก
กัน อีกคนคือมะเฟื่องเข้าแก๊งตอนทำงานกลุ่มวิชาบังคับสมัยปีหนึ่ง
ทักษะการสื่อสารดีที่สุดในกลุ่ม คนสุดท้ายคือยาหยีฟวงตามมะเฟื่อง
มาจากโรงเรียนเก่าเข้ากับคนง่าย กลุ่มก่อนนี้ตัวติดกันตั้งแต่ปีหนึ่ง
เป็นต้นมา

“น้องตัง” ตั้งใจหันไปตามแรงสะกิด จึงเจอเข้ากับแม่ตุ้มใน

ชุดเดรสคอวีแขนยาวสีเขียวอ่อนยีนรับไหว้เพื่อน ๆ ในกลุ่ม

“แม่ตั้มสวยจังครับ”

“ชอบใจคะคนหล่อของแม่ เด็ก ๆ ไปถ่ายรูปกับแม่สักครูได้ไหมคะ” ทุกคนประสานเสียงว่าได้คะแม่อย่างพร้อมเพรียง ก่อนจะเดินตามคุณแม่เจ้าสาวไป

“เมื่อเช้ายังไม่ได้ขอบคุณอาม่าเลย แม่ยุ่งส่งญาติ ๆ กลับบ้าน” แม่ตั้มใช้แขนคล้องตักใจแล้วเดินนำไปยังแบ็กดรอปป่าวสาว

“ไม่เป็นไรครับ ไว้นัดกินข้าวกัน ช่วงนี้อาม่าเข้าครัวเองแต่เช้าทุกวันเลยครับ”

“ดีเลยคะ แม่ไปหาที่บ้านดีกว่า เมื่อก่อนคุยกับอาม่าสนุกมาก ตั้งแต่น้องตั้งย้ายบ้านแม่เหงามากเลย” การสนทนาระหว่างทางเดินจบลงเมื่อมาถึงหน้าแบ็กดรอปป

จับภักมือเรียกให้ไปถ่ายด้วย ตั้งใจจำได้ว่าชุดที่จับสวมคือชุดเจ้าสาวในฝันของจับที่เคยวาดให้ดูเมื่อนานมาแล้ว ใบหน้าสวยประดับไปด้วยรอยยิ้มแห่งความสุข เห็นอย่างนี้แล้วก็อดภูมิใจในตัวเพื่อนรักไม่ได้เลย สมองประมวผลเรื่องราวเก่า ๆ เพียงเสี้ยววินาทีก็ทำเอาน้ำตาจะไหล

“สวยมาก สวยที่สุดเลย”

“อย่าร้องดิ ภูจะร้องด้วย”

“ดีใจด้วยนะ มีหลานมาให้ภูเลี้ยงไว้ ๆ”

“ได้ จะฝากลูกไปช่วยน้ำตังบดกาแฟ”

สองเพื่อนรักกอดกันหนึ่งที่ก่อนจะหันมาเตรียมตัวถ่ายรูปแม่เจ้าสาวพอใจแล้วก็ปล่อยให้เด็ก ๆ ถ่ายด้วยตนเองบ้าง รูปสุดท้ายแม็กกับท๊อปแย่งกันไปกอดพี่โต้ ทำท่าแบบปกละครหลังข่าว ส่วนเจ้าสาวของงานรับบทบาทเป็นตัวประกอบยืนอยู่ใกล้ ๆ กัน เป็น

เรื่องปกติมากที่พี่ไต้จะโดนแบบนี้ ระยะเวลาหกปีคงชินไปแล้ว

งานนี้จิบขอให้อุปชวยออกแบบเรื่องตกแต่งธิมดอกไม้ขาวเขียว งานเย็นเป็นการนั่งรับประทานอาหารร่วมกันแบบลองเทเบิลบนโต๊ะประดับไปด้วยเทียนและดอกไม้กลางโต๊ะต่อกันยาวหลายเมตร เสียงพิธีกรดำเนินพิธีการต่อหลังจากที่บ่าวสาวเดินผ่านแขกในงานไปนั่งที่โต๊ะยาวด้านหน้าร่วมกับพ่อแม่ของทั้งคู่ กลุ่มเพื่อนสนิทของบ่าวสาวก็นั่งด้วยกันอยู่ไม่ไกล

“ตั้งมึงเลิกสันชาที” ยายยิตีซาเบาๆ พร้อมกับกระซิบต่ำ

“กูตื่นตื่น ไกลถึงคิวกูแล้ว” ตื่นตื่นที่ไร้มักจะเป็นอย่างนี้ทุกทีมือเริ่มเย็นและสันชาอยู่ไม่เป็นสุข ไนไม่ช้าก็จะถึงคิวของตั้งใจที่ต้องไปกล่าวคำอวยพรแก่คู่บ่าวสาวท่ามกลางคนหมู่มากมันก็ตื่นตื่นเป็นธรรมดา

“มึงเอายาดมไหม”

“เอามาหน่อย กูสันไม่ไหวแล้ว” ยายยิตีลังมือคันหายาดมในกระเป๋าสีดำ โชคดีที่ยายยิตีเอากระเป๋าพิเศษนี้มาด้วย ตั้งใจรับยาดมตรงกลางหลอดมีสีชมพูมาเปิด

“อิตั้งเป็นไร มึงจะเป็นลมตอนนี้ไม่ได้ละ มึงจะต้องเดบิวต์เกิร์ลกรู๊ปกับกูตอนอาฟเตอร์ปาร์ตีก่อน” ท๊อปมันยื่นหน้ามาจากฝั่งตรงข้าม ตั้งใจโบกมือเชิงบอกว่าไม่ได้เป็นไรแต่ก็ยังไม่เลิกสูดยาดม

“ว้าย ตั้งใจอย่าเพ่งเป็นลมนะ” แม็กนั่งอยู่ข้างกันหยิบใบแนะนำอาหารในคอร์สบนจานขึ้นมาพัดให้อีกแรง

“มันตื่นตื่น”

“กูไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ จะรีบมา” ยายยิตียักหน้า

ในตอนที่ตั้งใจลุกออกจากโต๊ะเป็นจังหวะเดียวกับเสียงพิธีกรเชิญ *คุณวสันต์* เพื่อนเจ้าบ่าวให้กล่าวคำอวยพร ตั้งใจรีบเร่งฝีเท้าไป

ยังห้องน้ำให้วุ่นขึ้น เดินออกมาถึงข้างนอกอากาศค่อนข้างถ่ายเท ทำให้หายใจเข้าได้สะดวกมากกว่าในห้องจัดงาน

มาถึงห้องน้ำจัดการธุระอย่างรวดเร็วก่อนจะมายืนล้างมือ เงยหน้ามองภาพตัวเองในกระจก หน้าผากมีเหงื่อผุดซึมเล็กน้อย ล้วงเอาผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋ากางเกงขึ้นมาซับอย่างเบามือป้องกันผมพัง จัดเสื้อผ้าหน้าผมเรียบร้อยแล้วก็วิ่งกลับไปในห้องจัดงานราวกับนักวิ่งสี่คูณร้อย

“ขอให้ทั้งคู่มีความสุขกับชีวิตคู่ นะครับ” หลังจบประโยคเสียงปรบมือจากแขกดั่งระรัว ตั้งใจไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นก่อนหน้านี้นั่งในห้องจัดงานค่อนข้างมืด ตอนเดินเข้ามาถึงโต๊ะก็มืด ๆ เงย ๆ มองทางไม่ได้โฟกัสอะไรอื่นเลย

“หล่อคะ หล่อมาก” ทื๊อปกับแม็กปรบมือแล้วหันไปทางโต๊ะยาวฝั่งข้างหลัง ในขณะที่ตั้งใจยึดตัวนั่งลงที่เก้าอี้ของตัวเอง

“อื๊ทื๊อป อยู่มาจริงอิงจ๋องของพ่อว้อแพ่แว่นะคะ คนนั้นของกูคะ”

“กะเทยเล็กตีกันสักวัน” มะเฟื่องหันมาห้ามมวย

พิธีกรงานขานชื่อคุณจิณณพัตเชิญให้กล่าวคำอวยพร ถึงเวลาของตั้งใจแล้ว เพิ่งนั่งได้ไม่ถึงนาที ตัวแทนเพื่อนเจ้าสาวลุกขึ้นช้า ๆ เพื่อนในกลุ่มแก๊งคอยปรบมือให้กำลังใจ มีทีมงานของออร์แกนไนซ์วิ่งนำไมโครโฟนมาให้ ตั้งใจรับมาพร้อมกล่าวขอบคุณเบา ๆ คลิกระดากขอสั้ให้ทางออก หายใจเข้าลึกครั้งหนึ่งก็เริ่มอ่านตามที่เขียนไว้

“สวัสดีครับ ผมชื่อตั้งใจนะครับ เป็นเพื่อนของเจ้าสาว จีบบอกให้ช่วยเป็นตัวแทนของเพื่อนๆ มาอวยพรในงานแต่ง ไม่เคยมีเพื่อน

ในกลุ่มแต่งงานมาก่อนเลยครับ วันนี้คนแรกของกลุ่มเป็นฝั่งเป็นฝา แล้วก็เลยค่อนข้างตื่นเต้นครับ” ตั้งใจส่งยิ้มให้เพื่อนรักอย่างจิบที่นั่ง ฟังคำกล่าวอย่างตั้งใจ แอบสังเกตเห็นว่าพีได้ก็คอยจับมือจิบไว้

“จิบกับผมสนิทกันตั้งแต่เด็กๆ ครับ โตมาด้วยกัน จิบเป็นคนร่าเริงมาก เข้าอกเข้าใจเพื่อน ๆ ใส่ใจคนรอบตัว และไม่เคยมีแฟนเลย จนกระทั่งอยู่ปีสองวันเกิดของจิบเองเราไปปาร์ตี้ด้วยกันทั้งกลุ่ม จิบได้รู้จักกับผู้ชายคนหนึ่งที่คือพีได้เจ้าของร้าน พอเริ่มคุยกันจิบก็จะเล่าให้ผมฟังตลอดว่าผู้ชายคนนี้แปลก” ตั้งใจเว้นจังหวะเมื่อเสียงแซกในงานหัวเราะดังขึ้น

“ไม่ได้แปลกในเชิงลบนะครับ แต่แปลกที่ว่าเป็นคอยประคบประหงมทั้ง ๆ ที่เพิ่งรู้จักกันไม่กี่วัน ในตอนแรกจิบลงความเห็นว่าคุณโพรโมชันก็เลยไม่ตอบตกลงเป็นแฟนสักที พอคุยกันไปเรื่อย ๆ กลายเป็นว่าเพื่อนเราตกหลุมพรางความอบอุ่นความห่วงใยของหนุ่มใหญ่คนนี้ไปแล้ว ตกลงเป็นแฟนโดยที่ไม่มีเพื่อนคนไหนรู้ แต่สุดท้ายแล้วผมก็ดีใจกับจิบมากเพราะโพรโมชันที่เลือกครั้งนี้เป็นแพ็กเกจอันลิมิเต็ด”

กลุ่มเพื่อนก็ปรบมือส่งเสียงให้ร้องชอบใจกันใหญ่ เมื่อเสียงเงียบลงตั้งใจก็เริ่มพูดอีกครั้ง

“ทุกครั้งที่จิบทุกซอกหรือเครียดจากงาน ผมมักจะเห็นผู้ชายคนนี้หัวเราะขมขมของกินมาหาทันที พีได้ไม่เคยทำให้จิบต้องมานั่งร้องให้กับผมเลยสักครั้ง แม้ว่าบางทีจะไม่เวลาให้กันทั้งคู่ก็มักจะพูดคุยกันอย่างตรงไปตรงมาและปรับแก้ ผมเชื่อว่าทั้งคู่จะประทับใจประคองความรักนี้ไปด้วยกัน แม้ในวันที่ลำบากก็จะมีหน้ามาคุยกันด้วยเหตุผลอย่างที่เป็นมาตลอด ผมขอบคุณพีได้มาก ๆ ที่รักและจริงจังกับเพื่อนรักของผม พอเจอกับแม่ตุ้มสบายใจได้เลยครับตั้ง

ยืนยัน” ตั้งใจแอบเห็นหนูนา ยายหิ หิยบิชิซุขึ้นมาจับหัวตา ไม่แปลกใจเท่าไรตอนที่ตั้งใจเขียนลงในกระดาษก็แอบน้ำตาคลอเหมือนกัน ก็มันดีใจที่เพื่อนสนิทแต่งงานมีครอบครัวมีสามีรวยและลงหัวปักหัวปำ

“จ๊ีบอยากแต่งงานตั้งแต่เด็กเพราะชอบชุดเจ้าสาวสวยครับ เคยวาดรูปชุดเจ้าสาวในฝันไว้ วันนี้ได้ใส่แล้วเนอะ เหมือนที่วาดไว้เลย ยินดีด้วยนะ” ในตอนนี้อยู่ดี ๆ ก็ซึ้งขึ้นมาอย่างจุดไม่อยู่ ตั้งใจจ๊ีบปรับเปลี่ยนอารมณ์ตัดสลับไปเป็นตลกแทน

“พีได้ก็อย่าตามใจมันมากนักนะครับ เดี่ยวมันจะกลายเป็นเด็กเอาแต่ใจ” พีได้ที่นั่งฟังพยักหน้าตอบรับ

“สุดท้ายนี้ยินดีกับทั้งคู่มาก ๆ รักกันมานานเกือบหกปี พีได้กับจ๊ีบเป็นคู่ที่น่ารักเสมอมา ขอให้เป็นแบบนี้ตลอดไปและอยู่ด้วยกันจนแก่เฒ่าเลยนะครับ”

เสียงปรบมือจากแขกในงานดังกระหึ่ม ตั้งใจโค้งน้อย ๆ ก่อนจะนั่งลง เสียงพิธีกรพูดใส่ไมโครโฟนดำเนินพิธีต่อ และแล้วเวลาที่ถือพรอคอยก็มาถึง บรรดาคนโสดที่มาร่วมงานและเพื่อนเจ้าสาวต่างออกไปจับจองที่รอรับช่อดอกไม้ ตั้งใจยืนหลบอยู่ฝั่งด้านข้างปล่อยให้แก๊งเพื่อนจองพื้นที่ตรงกลาง เมื่อไม่มีใครวิ่งเข้ามาเพิ่มทุกคนต่างช่วยพิธีกรนับถอยหลัง สิ้นสุดเสียงนับสามช่อดอกไม้สีขาวจากเจ้าสาวก็ลอยปลิวมา

จังหวะนั้นเหมือนภาพช้าลง ทุกคนมองตามช่อดอกไม้ที่ลอยไปและกำลังมีใครสักคนกระโดดคว้า จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากอีที่อปนั่งตัวดี บรรดาแขกก็ปรบมือให้แก่ผู้ที่ได้รับช่อดอกไม้ยกเว้นแก๊งเพื่อนตามคอนเซปต์ไม่ตบไมตรีไมตรีขึ้นเลย

“มึงมากันชินๆทำไม” มะเฟื่องเท้าเอววิน เพราะจังหวะนั้น

ช่อดอกไม้เหวี่ยงมาจุดที่ยืนอยู่แม้ว่าจะสูงถึงร้อยเจ็ดสิบและต่อด้วย
สันสูงอีกสามนิ้วแต่ก็จะมีคนที่สูงกว่าเสมออย่างเช่นกะเทยเพื่อนรัก
เพื่อนร้ายสูงร้อยแปดสิบกว่าคว้าเอาไปครอง

“ดังนั้นเราจะมาเป็นกะเทยเหมือนกันไม่ได้”

“กุ๊อยากเป็นเจ้าสาวบ้าง”

“ได้ช่อดอกไม้แต่ไม่มีผัวก็เหนื่อยเท่ากันคะหนู” ตั้งใจกับ
แม็กช่วยกันแบกมะเฟืองกลับที่นั่งในตอนที่พักพิกรเซิญผู้ได้รับช่อดอกไม้ไปสัมภาษณ์

ตั้งใจแบกส่วนของมะเฟืองขึ้นป่า ส่วนแม็กแบกส่วนลำตัว
พากลับใต้เงาที่พวกมันจะด่ากันมากกว่านี้ เพื่อนคนแรกในกลุ่ม
แต่งงานพวกเราดีใจกับเพื่อนมาก แต่ก็คงไม่ตื่นเต้นเท่ากับการได้กิน
ประตูเงินประตูทองรอรับของหนักจากพี่ได้ รอคอยช่วง आफเตอร์
ปาร์ตี้เพื่อที่จะได้เต้นและเมาจนหลุดโลก

บ่าวสาวเปลี่ยนชุดเป็นที่เรียบริ้อย ไฟในห้องบอลรูมมีดลง
มีเพียงแสงสปอตไลท์สีส้มต่าง ๆ สาดไปมา จากดนตรีเพลงรักแนว
แจ๊สที่นักดนตรีบรรเลงถูกแทนที่ด้วยเสียงดนตรีจังหวะครึกครื้นจาก
มิคซ์เพลย์ลิสต์ ถึงคราวเหล่านักเต้นต้องจับจองพื้นที่ไปออกลีลา
ในมือถือแก้วปาร์ตี้สีแดงกันคนละใบ โยกตัวตามจังหวะเพลงกัน
อย่างสุดเหวี่ยง ตั้งใจอดแซวเพื่อนรักอย่างจ๊ีบไม่ได้ เฟลด์แดนซ์ของ
บ่าวสาวต้องออกไปเต้นรำกันหน้าพลอร์วากับเจ้าชาย เจ้าหญิง ดู
ไม่ใช่จ๊ีบเลยสักนิด

เพราะความประทับใจแรกที่พี่ได้มีให้จ๊ีบเกิดขึ้นในวันเกิดจ๊ีบ
สมัยปีสอง เจ้าภาพเต้นสะบัดจนรองเท้าหาย ก่อนเวลากลับหา
รองเท้าไม่เจอและร้านใกล้จะปิด ระหว่างที่เพื่อนช่วยกันหารองเท้า
จ๊ีบมันเดินไปขอให้พี่คนหนึ่งช่วยหา ดูท่าทางน่าจะเป็นพนักงานใน

ร้านเพราะสวมเสื้อเหมือนสตาร์ฟี่ สูดหายใจเจอรองเท้าถอดทิ้งไว้
ตรงหน้าห้องน้ำ วันนั้นจิบได้รองเท้าคินแถมช่องทางการติดต่อ
เจ้าของร้านกลับมาด้วย

ท่ามกลางความมืดในห้องจัดงานมีเพียงสปอตไลท์สีส้มสาด
ไปมา จังหวะเพลงเริ่มหนักขึ้นเรื่อย ๆ ตั้งใจโยกตัวผกหัวไปตาม
เพลงอย่างสนุกสนาน ยกเครื่องดื่มในแก้วเข้าปาก รสชาติของน้ำใน
แก้วขมจนหน้าบูดบี้แต่ตัวยังโยกไม่หยุด ทว่าไม่สู้ที่อบอุ่นไปติดดิน
อยู่บนพื้นก่อนจะลุกขึ้นมาชวนแม็กทำท่าทางเครื่องกางแขนด้วยกัน
ทั้งคู่กางแขนออกสองข้างส่ายอกเดินไปซ้ายทีขวาที แม้ว่าจะไม่เข้า
กับเพลงในตอนนี้เลยแต่ก็สนุกไว้ก่อน

“มึง! มึง!” ตั้งใจยื่นมองเพื่อนรักทั้งสองที่สะกิดกัน อีกคนก็
ข้อมท่ามาอย่างดี อีกคนก็สาวมกม่วน เห็นเหล่าที่ไหนไม่ได้เข้าพเจ้า
ผู้ตาย แถมพวงตำแหน่งสาวโสดหมาด ๆ แผลใจยังไม่หายดี คนถูก
สะกิดหันมาหาเพื่อนแต่ร่างกายก็ยังไม่หยุดขยับออกท่าทาง “เติม
เหล้า!”

ทือปยื่นแก้วไปให้ยาหยิ หวังว่าเพื่อนจะเทลงแก้วให้ แต่คน
ถามกลับส่ายหน้าปฏิเสธไม่ยอมเท

“อ้าปาก!” ยาหยิตะโกนแข่งกับเสียงเพลง ทือปอ้าปากพร้อม
กับแอ่นตัวแทบจะลงไปทำสะพานโค้ง ยาหยิเทเหล้าใส่ปากเพื่อน
ตั้งใจกริบไปคว่ำแขนก่อนที่มันจะเทจนเกินลิมิต ทือปกลืนเหล้าหน้า
บูดเบี้ยวคือขมวดเพราะรสชาติแต่ก็ยังเดินต่อ

“เดี๋ยว! ใจเย็นไหม สนุกเกินแซกแดกเกินเจ้าภาพแล้ว”

“ไอ้หนูนาย” มะเฟื่องตะโกนขึ้นมากลางวง

“มันไปเข้าห้องน้ำแหละมั้ง” อีกสองชีวิตที่ยืนอยู่ในวงสนทนา
ก็พยักหน้าเห็นด้วยกับทือป

“มันไปตอนไหนวะ”

ตั้งใจไม่รู้ว่าเป็นอกลับมาครบแก๊งเมื่อไร ภาพตรงหน้าเป็น ยายหิกำลังเดิมเครื่องเดิมลงไปในแกวของหนูนาก่อนที่เจ้าของแกว จะยกดื่มหมดในทีเดียว ตั้งใจปล่อยตัวเองให้โยกไปกับเสียงเพลง จีบก็ไปเต้นกับกลุ่มเพื่อนๆ ทั้งที่ทำงานบ้าง วิทยาลัยมบ้าง ส่วนตั้งใจ โดนท้อปกับแม็กกลางขึ้นไปเต้นบนเก้าอี้อยู่มุมหนึ่ง มะเฟื่องก็รีบ ยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาถ่าย ยิ่งดึกเพลงก็ยิ่งสนุกมากขึ้นเรื่อยๆ บรรยากาศคล้ายกับไปปาร์ตีที่บาร์

แม็กถอดแจ็กเก็ตชูขึ้นเหนือหัวแล้วเหวี่ยงเป็นวงกลม พร้อมกับหมุนควงเอวโยกตัวอย่างที่ทำเป็นปกติตอนเมา เสียงเพลง กลายเป็นจังหวะสามช่าเอาใจเจ้าสาว บางทีที่ท็อปกับแม็กก็เดินหายไปขอชนแก้วกับเพื่อนเจ้าบ่าวคนนั้นทีคนนี้ที จังหวะที่เห็นส่วนตรง ที่ว่าก็ดีลึงกากลับมาหาเพื่อน ทุกการกระทำล้วนถูกบันทึกไว้โดย มะเฟื่องทั้งหมด

“มึงแบกหน่อย” แม็กตะโกนใส่หูตั้งใจด้วยน้ำเสียงเยิ้มๆ

“ฮะ แบกอะไร”

“กูจะทำท่าว่ายนํ้า อีท็อป มาแบกกูด้วย” มันหันไปลากท็อป ที่ทำท่าคลานกระดกเอวขึ้นลงอยู่บนพื้นขึ้นมา

บางที่ตั้งใจก็แอบคิดว่า หรือเราจะต้องยึดโทรศัพท์มือถือ เพื่อนสักพัก จะได้ไม่หาอะไรแปลกๆ ไปมากกว่านี้เพราะการที่คุณ ทำแบบนี้ต่อไปคุณจะกลายเป็นบ้าจริงๆ

“กูแบกตวนะ” ตั้งใจวางแกวลงบนโต๊ะแล้วถกแขนเสื้อรอ

“มะเฟื่อง มึงแบกขากูหน่อย” มะเฟื่องก็หิ้วแกวพร้อมซัป-พอร์ตเพื่อน

สภาพเมาที่ไรก็สวมวิญญาณนักเต้นปอมปอมเชียร์ ท็อปแบก

ส่วนช่วงอก ตั้งใจแบกส่วนเอว มะเฟืองถือขาได้ก็ยกขึ้น แม็กก็เริ่มวาดมือเป็นท่าฟรีสไตล์ แล้วแบกเดินไปทำงานโดยมีหนูนาตามถ่ายวิดีโอ ส่วนนายอีกไม่ทิ้งลายสาวซีเมา มันหอบขวดเหล้าหนีบไว้ที่แขนแล้วเดินหัวเราะตามกันมา

จะต้องมีชิ้นทุกงาน ตั้งใจนึกถึงประโยคที่ว่า ‘รักษาเอาไว้นะ คนที่พร้อมจะทำอะไรปัญญาอ่อนไปด้วยกัน’ เป็นคินหนึ่งที่ชอบมาก แยกผู้มีเกียรติปล่อยใจสนุกสุดเหวี่ยง หลายคนลืมนึกว่ามางานแต่งงานชุดเต็มยศเดินย่ำเดินออกจากงานหน้าผมพังกันเป็นแถว อาจเพราะงานนี้เจ้าบ่าวเป็นเจ้าของบาร์ เรื่องเอนเตอร์เทนความสนุกจึงมากกว่างานแต่งงานคู่อื่น ๆ

เมื่องานเลี้ยงเลิกราแวกเหวี่ยงก็ทยอยกลับบ้าน เพื่อนเก่ารำลាក់หน้าห้องจัดงาน บางคนต้องพุงกันไปเรียกรถ ไม่ต่างจากแก๊งเพื่อนเจ้าสาว ตั้งใจยื่นพียงผนังรอต้อปอยู่หน้าห้องน้ำ ไกล ๆ ห้องจัดงาน สังขารแทบยืนไม่ไหวแต่ก็ต้องไหวเพราะเมื่อคุณคิดว่าคุณเมามากแล้วก็ยังมีคนที่เมากว่าเสมอ

ก่อนออกมาจากห้องน้ำตั้งใจเคาะประตูห้องน้ำถามท๊อป ยังส่งเสียงอ้อ ๆ ตอบกลับมาให้มั่นใจว่าไม่ได้หลับคาห้องน้ำไป แต่นี่เวลาผ่านมานานมากแล้วเริ่มไม่มั่นใจ

เสียงรองเท้าเดินเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ ตั้งใจต้องละลายตาจากนาฬิกาข้อมือเพื่อมองไปยังต้นเสียง ผู้ชายคนหนึ่งสภาพเหมือนคนเพิ่งมางาน ผมเผ้าเรียบอยู่เป็นทรงไม่กระดิกสักเส้น เสื้อเชิ้ตสีเขียวเข้มด้านในแม้จะปลดกระดุมสองเม็ดบนออกแต่ก็ยังดูเรียบร้อย เข้มกัลดดอกไม้ตรกรอบบนสูทตัวนอกอยู่เป็นทรงต่างกับของตั้งใจที่ตัวเข้มกัลดยังติดอยู่ที่เสื้อแต่ช่อดอกไม้หายไปแล้ว

ดูท่าทางตั้งแต่หัวจดเท้าภูมิฐานมากเกินกว่าจะเป็นเพื่อนฝัง

เจ้าสาว

อีกอย่าง... ดูแก่ แต่ก็ไม่แก่มาก

ตั้งใจรู้สึกเหมือนเขายืมให้ก่อนจะเลี้ยวเข้าไปในห้องน้ำ หรือตอนนี้เมาจนตาพร่า แต่สิ่งหนึ่งที่เด่นชัดก็คือกลิ่นน้ำหอมอ่อน ๆ ยังติดตรึงอยู่ที่ปลายจมูก ตั้งใจสะบัดหัวไล่ความมันแล้วยีนเหม่อ ๆ รอเพื่อนตัวดีต่อไป

“ผมว่าคนในห้องน้ำหลับไปแล้วนะครับ”

“...” ตั้งใจหันไปตามเสียงทักก็พบกับคุณคนเมื่อกี้

“เพื่อนคุณเหวอ”

“อ้อ ครับ ในนั้นเพื่อนผมเอง”

“ผมว่าเขาหลับไปแล้ว”

แล้วยังไงต่อดี

กะเทยสร้างเรื่อง

แล้วคนที่มาบอกก็ดันหล่อเสียด้วย

เราไม่อยากจะไปยุ่งกับแกแล้วอะ เราอายุคน

“ไปตามคนมาช่วยเถอะ ดูท่าแล้วเรียกไม่น่าจะตื่นนะครับ”

เขาพูดต่อ ในขณะที่ตั้งใจยังคิดอะไรไม่ออก

“ครับ”

“ไหวไหมครับ ผมช่วยได้นะ” ตั้งใจพยักหน้า “จ้ะ รอดตรงนี้”

ตั้งใจพยักหน้าอีกครั้งราวกับโดนมนตร์สะกด เสียงเขานุ่มทุ่ม เหมือนตอนป้าเล่านิทานให้ฟัง

ใช่ เสียงของเขาน่าฟัง

เขากลับมาอีกครั้งพร้อมลู้งยามและไม้ยาว ๆ ส่วนตั้งใจเป็นคนรับหน้าที่ก๊วยแม้ว่าจะเมามาก โชคดีที่น้ำหนักตัวไม่มากสามารถปีนชักโครกได้ ก่อนขึ้นเหยียบฝาชักโครกก็ยกมือไหว้ขออนุญาต

หนึ่งที ไม่รู้ทำไม แต่ก็ทำไปแล้วเหมือนความเคยชิน ตั้งใจรับไม้ยาวๆ มาจากคุณคนนั้น มือข้างหนึ่งเกาะยึดไว้ตรงผนังกันแบ่งห้องน้ำ ขณะกำลังชะโงกหน้าไปดูเพื่อนที่อยู่ห้องด้านข้าง ทว่าสัมผัสที่ขาเบาๆ ทำให้ตั้งใจชะงักก้มลงมองขาตัวเอง

“ผมจับให้ กลัวคุณไม่ไหวแล้วเกิดอุบัติเหตุ” เจ้าของขาเรียวยพยักหน้าน้อยๆ

พอชะโงกไปดูสภาพเพื่อนยังอยู่ดี ทางเกงสวมครบ ตั้งใจรวบรวมแรงที่เหลืออยู่ดันปลายไม้จัดกลอนให้หมุนขึ้น ล็อกคลายก็สาวไม้กลับส่งให้ลูงยาม พอจะก้าวลงจากชักโครกเขาก็นำมือมาให้จับประคองอีกรอบ

“ขอบคุณครับ” ลงจากชักโครกได้ก็รีบวิ่งไปลากสารร่างกะเทยออกมาจากห้องน้ำ ลูงยามจึงช่วยแบกออกมาส่งตรงจุดที่เพื่อนคนอื่นรวมตัวกัน

“กูว่าแล้วไง อีที่อปสร้างเรื่อง” ผู้รอดชีวิตอีกหนึ่งรายเท้าเอววินเมื่อเห็นสภาพเพื่อน มะเฟื่องถือโทรศัพท์มือถือไว้และแขนข้างเดียวกันก็หอบช่อดอกไม้ให้ที่อป

“มึงเรียกรถยัง”

“เรียกแล้ว” มะเฟื่องหยิบกระเป๋าตัวเองที่วางอยู่ตรงที่ว่างออกเพื่อให้ว่างคนมา จัดการคนเมาเสร็จก็หันไปขอบคุณลูงยาม

“ขอบคุณคุณด้วยนะครับที่เป็นธุระไปตามคนมาช่วย”

“ไม่เป็นไรครับ แล้วนี้คุณกลับยังงัย”

“เพื่อนเรียกรถแล้วครับ ผมคงไปกับพวกเพื่อน”

“พอสำหรับหกคนใช้ไหม”

เหมือนมีคนปล่อยคิวรถ มะเฟื่องเห็นแสงไฟหน้ารถสดมาก็รีบหันมาบอก แต่พอตั้งใจหันกลับไปมองพบว่ารถที่ขับเข้ามาหลาย

เป็นรถเก๋งสีบรอนซ์ ซึ่งไม่พอสำหรับยัดทุกคนลงไปแน่ๆ

“กุหลิมว่ามึงก็เมาเหมือนกัน โอ๊ย ตอนกคคิดว่าแบ่งคนไปรดมึงได้”

“เอาไงดีวะ” ตั้งใจพูดออกมาเบาๆ

“หรือให้ผมไปส่งไหมครับ” คนเมาหันซ้ายหันขวาอ้าปากพะงาบๆ ไม่รู้จะทำอย่างไรต่อ สมองไม่สามารถประมวลผลและหาทางออกได้ฉับพลัน

“ผมมีรถครับ” ตั้งใจรู้แค่นี้ว่าตัวเองมีรถ

“เอาอย่างนี้ครับ เดี่ยวคนเมาผู้ชายไปกับผมก็ได้ ส่วนผู้หญิงไปคั่นนี้กับคุณ อย่างน้อยมีผู้ชายไปด้วย”

“โอเคครับ เอาอย่างนั้นก็ได้ครับ”

“รถคันไหนผมจะไปขับมา”

“อยู่ลานจอด รถบีเอ็มสี่ขาวป้ายทะเบียน...ครับ”

“ผมต้องไปส่งที่ไหนนะ”

“ร้าน Buon Giorno ครับ อยู่ตรงพระรามสาม...”

คุณสุดหล่อคนนั้นล้วงกระเป๋าเสื้อตาค้นหนึ่งใบแฉ่งมาจากกระเป๋าเสื้อห้อยลงในมือตั้งใจก่อนจะแลกกับริโมทรถไป การขนส่งคนเมาเป็นไปอย่างทุลักทุเล ตลอดการเดินทางไปยังจุดหมายตั้งใจหันไปมองทางด้านหลังบ่อยครั้งเพราะต้องการดูให้มั่นใจว่ารถของตัวเองยังตามมา อยู่ๆ ก็คิดขึ้นได้ว่าทำไมถึงไวใจคนแปลกหน้าให้ขับรถตัวเองทั้งยังมีเพื่อนอีกสองคนที่สลับหมัดเพราะฤทธิ์น้ำเมาอยู่ด้วย พอคิดอย่างนั้นก็สร้างเมาขึ้นมาทันทีเพราะความเป็นห่วงรถและคนบนรถ

เขาขับรถตามมาถึงร้านอย่างปลอดภัย มะเฟื่องให้ทิปแก่คนขับเพราะต้องจอดรอเป็นเวลานานเนื่องจากการขนย้ายผู้โดยสาร

ขึ้นไปบนร้าน โชคดีที่หนูนาตื่นแม่ไม่มีสติแต่ก็มีแรงเดิน มะเฟืองจึงลากมันเข้าไปในร้านเอง ส่วนตั้งใจก็แบกยาหยีขึ้นหลังตามเข้าร้านไป

ตั้งใจไล่เปิดไฟบริเวณชั้นสองที่ถูกสร้างเป็นที่พักแบ่งเป็นโซนนั่งเล่น มีกันห้องเป็นโซนครัวเหมือนกับคอนโดและพื้นที่อีกครึ่งหนึ่งของชั้นสองถูกสร้างเป็นห้องนอน หลังจากที่ย้ายคนมาเข้าห้องไปพักผ่อนตั้งใจก็ลงมาส่งเขาที่หน้าร้าน

“ขอบคุณที่มาช่วยนะครับ” เจ้าของบ้านเอ่ยขอบคุณบุรุษที่มาขาวท่านนี้ในขณะที่เขากำลังรอรถที่บ้านมารับ

“ยินดีครับ คุณปิดประตูแล้วขึ้นไปพักผ่อนเถอะ ดูท่าแล้วก็เมาไม่แพ้เพื่อน ๆ เลยนะครับ” เขาเอ่ยแซว

“ไม่เป็นไรครับ ผมยื่นรอสักงี๊ว” ตั้งใจปล่อยให้ความเงิบเข้าปกคลุมสักพักเพราะไม่กล้าจะถามอะไรออกไป ได้แต่มองไปรอบ ๆ บริเวณหน้าร้าน มีเพียงโคมไฟสองดวงบนรั้วให้แสงสว่างตั้งใจแอบหันไปมองคนข้าง ๆ พลังกวาดตามองรูปร่างของเขาตั้งแต่หัวจดเท้าอีกครั้ง ถึงแม้ว่าจะเห็นได้ไม่ชัดเท่าตอนที่เขาเดินผ่านหน้าห้องน้ำแต่พอจะทำให้รู้ว่าชี้เมาคนนี้ไม่น่าไปรู้จักเขาเลยจริง ๆ

“เป็นเพื่อนเจ้าสาวหรือครับ” เป็นคนข้าง ๆ ที่เอ่ยถามทำลายความเงิบไปก่อน

“อ้อ ใช่ครับ ผมสนิทกับจ๊อบตั้งแต่เด็กเลย แล้วคุณเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวหรือครับ”

“ครับ ผมสนิทกับไอ้ได้มันนะ”

“ชื่ออะไรหรือครับ”

“สันต์ครับ วสันต์” ตั้งใจดาโตเพราะจำชื่อได้จากตอนที่พิธีกรขานเรียกในงาน

“พี่ลันต์ ที่พูดในงานใช้ไหมครับ” พี่ลันต์พยักหน้าพร้อมกับรอยยิ้มที่ตั้งใจก็ไม่ว่าเขาทำอะไร เหมือนดีใจ “แต่ผมไม่ได้ฟังนะ ตอนนั้นตื่นเต้นมากเลยรีบวิ่งไปเข้าห้องน้ำก่อน แต่พี่ลันต์จำผมได้ไหม”

“จำได้ครับ น้องตั้งใจเพื่อนสนิทของน้องจ๊อบ” ตั้งใจขำออกมา เพราะเขาทวนประโยคแรกที่ตั้งใจแนะนำตัวในงาน ไม่ทันจะพูดคุยต่อแสงไฟจากรถก็สาดเข้ามาจากต้นซอย ตั้งใจหันไปมอง อีกฝ่ายจึงบอกว่ารถจากที่บ้านมารับแล้ว เขายืนแขนเป็นสัญลักษณ์บอกว่าอยู่ตรงนี้ พอรถจอดเทียบตั้งใจก็โบกมือให้เหมือนสนิทกันมาสิบปี

“ฝันดีครับพี่”

“ครับ ตั้งใจ” เขาโบกมือกลับก่อนจะขึ้นรถไป

2

มีสซี่เมา

รถคันสีดำที่คนในบ้านคุ้นเคยกลับเข้ามาจอดในที่ประจำ
ในช่วงเวลาเจ็ดโมง ตั้งแต่ลูกชายคนโตกลับมาอยู่ที่บ้านมือเข้า
บางวันก็จะเป็นกับข้าวที่ซื้อมาจากข้างนอก เพราะสันต์จะซื้อเข้ามา
ให้คนที่บ้านด้วยหลังจากวิ่งเสร็จ ภาพลูกชายคนโตของคุณท่านใน
ชุดกีฬาหอบถุงของกินเข้าบ้านช่วงเช้าก่อนเจ็ดโมงครึ่งกลายเป็น
ภาพชินตาของแม่บ้านไปแล้ว

วันแรก ๆ ที่คุณสันต์กลับมาถึงจำแทบไม่ได้ ตอนสี่ปีก่อนที่
คุณสันต์ของกิ่งออกจากบ้านไปอยู่ได้ยังหน้าตาดูอ่อนวัยกว่านี้ ผิว
พรรณที่เคยขาวกลับมาครวญน้ำคล้ำขึ้นมาก ร่างกายกำยำกว่าก่อน
ต้นแขนกล้ามขึ้นเป็นมัด ๆ ถึงแม้ว่าสรีระรูปร่างภายนอกจะเปลี่ยน
ไปแต่คุณสันต์ของกิ่งก็ยังนิสัยเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน เมื่อก่อนใส่ใจ
ทุกคนในบ้านอย่างไรกลับมาก็ยังเป็นอย่างนั้นเสมอ

“ป้ากิ่ง สันต์ซื้อมือเข้ามาแล้วครับ ลูกพวกนี้ของป้ากึ่งกับ
แม่บ้านคนอื่น ๆ นะครับ”

“ไม่ต้องซื้อมาเพื่อป้าหรอกค่ะคุณสันต์ เปลืองเงิน” กิ่งรับของส่งให้เด็กไปจัดจานขึ้นโต๊ะ

“สันต์ทำงานแล้วครับ”

“ไม่ต้องเลยคะ คุณสันต์เก็บเงินไว้ซื้อของเล่นให้คุณหนูแสนดีดีกว่าคะ”

“แสนดีตื่นหรือยังครับ”

“คุณสารทน่าจะจับแต่งตัวอยู่คะ คุณน้าออกไปทำงานก่อน คุณสันต์เข้ามาเองคะ”

“ผมไปดูแสนดีก่อนนะครับ”

สันต์ก้าวเท้าขึ้นบันไดไปยังชั้นสองของบ้านอย่างไม่รีบร้อน เขาเลี้ยวไปยังปีกซ้ายมุ่งหน้าไปทางห้องนอนของหลานสาว วันที่คนในครอบครัวรู้ว่าน้ำมกรยาของน้องชายตั้งท้องหลานคนแรกพร้อมกับแม่ก็จัดหาสถานปникและผู้รับเหมามาให้ด้วยความตื่นเต้น

เสียงเจ็ยแจ้วของแสนดีดังเล็ดลอดออกมาจากข้างในห้อง แม้ว่าจะเบาแต่ก็พอจับใจความของบทสนทนาได้ว่าสารทกำลังอนุญาตสาวตัวเองเพราะแสนดีจะให้ลุงสันต์ไปส่งที่โรงเรียน คนเป็นลุงที่ยืนอยู่หน้าห้องระบายยิ้มออกมาก่อนจะเคาะประตูขออนุญาตเจ้าของห้องแล้วค่อยๆ แ้มเข้าไป ตั้งแต่สันต์กลับมาแสนดีก็ติดลุงสันต์เอามาก ๆ อาจเป็นเพราะว่าสันต์ตามใจหลานไม่น้อยไปกว่าคุณปู่กับคุณย่าเลย

“ลุงสันต์! ลุงสันต์กลับมาแล้ว” เด็กหญิงในชุดนักเรียนรีบวิ่งมาหา

“มอร์นิ่งคะคนสวย หนูให้คุณพ่อมัดผมให้เรียบร้อยก่อนดีกว่านะ”

“แต่วันนี้ลุงสันต์จะไปส่งแสนดีอีกใช่ไหมคะ”

“วันนี้ลุงสันต์ไปส่งแต่ให้คุณพ่อไปรับ โอเคไหมคะ”
 “ทำไมลุงสันต์ไม่มารับหนู”
 “ลุงสันต์มีธุระค่ะ แต่พรุ่งนี้ไปส่งด้วยไปรับด้วย แล้วตอนเย็น
 ลุงสันต์จะพาไปกินไอศกรีมร้านใหม่โอเคไหม”
 “โอเคค่ะ”
 “โอเค กลับไปมัดผมได้แล้วค่ะ” เด็กหญิงจึงยอมหมุนตัวกลับ
 ไปหาคุณพ่อ นั่งลงให้มัดผมดังเดิม
 “พื๋ออย่าสปอยล์หลานได้ไหม ลูกไม่รักผมแล้วเนี่ย” วสันต์
 ไหวไห้ไม่รู้ไม่ชี้
 “แสนดี ลุงสันต์ไปอาบน้ำก่อนนะคะ เจอกันข้างล่าง” เด็ก
 หญิงขมื่อทำสัญลักษณ์โอเคเป็นอันรับรู้กัน คุณลุงสันต์จึงกลับไป
 ห้องเพื่อทำธุระของตัวเอง

ห้องนอนบนชั้นสองของร้าน Buon Giorno ขณะเวลาเจ็ด
 โมงกว่าเหล่าผีเสื้อราตรียังคงหลับใหลในชุดเดียวกับเมื่อวาน
 เจ้าของบ้านเนรเทศตัวเองมานอนบนพื้นผิวดิตประตุเนื่องจาก
 คนเมาที่ไม่ได้สติได้ยึดครองเตียงหลังใหญ่ของตั้งใจไปหมดแล้ว
 ตั้งใจดิดตัวลุกขึ้นมองนาฬิกาที่ตั้งอยู่บนตู้ข้างเตียงพบว่าเวลานี้ไม่
 สมควรตื่นอย่างยิ่ง ในวันที่ร้านปิดและเมื่อคืนเมहनัก

ทว่าด้วยความเคยชินที่ต้องตื่นมาเตรียมขนมและเมนูต่าง ๆ
 แต่เช้าตรู่จึงทำให้ร่างกายตื่นขึ้นในเวลาขึ้น เขายกฝ่ามือสองข้างลูบ
 หน้าตัวเองก่อนจะล้มตัวลงไปนอนอีกสักตื่น แต่ทันทีที่หลับตาลง
 ก็มีใบหน้าของใครอีกคนแทรกเข้ามา ตั้งใจดิดตัวลุกพรวดอีกครั้ง
 เกือบจะลืมหองราวไปทั้งหมด พอหน้าเพื่อนพีได้แทรกเข้ามาสมอง
 ก็ค่อย ๆ เริ่มปะติดปะต่อเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืน ตั้งใจลุกไปหาโทรศัพท์

มือถือของตัวเองซึ่งเจ้าของก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามันอยู่ที่ไหน มองไปรอบ ๆ ห้องไม่เห็นเครื่องของตัวเองที่วางอยู่เลย

“เฟื่อง เฟื่อง ยืมโทรศัพท์หน่อย” ตั้งใจเดินไปปลุกมะเฟื่องที่นอนอีกฝั่งเพื่อจะยืมโทรศัพท์มือถือกดโทร. เข้าเครื่องของตัวเอง มะเฟื่องงัวเงียตอบอือ ๆ คนที่ได้รับอนุญาตจึงตรงไปหยิบโทรศัพท์มือถือเคสบาร์บี้สีชมพูแป้นมาใส่รหัสที่เดาง่ายที่สุดในโลกก่อนจะกดรายชื่อโทร. ออกไปที่เครื่องตัวเอง

ไม่มีเสียงเรียกเข้า

พอระลึกได้ว่าตนเองกดปิดเสียงโทรศัพท์มือถือ วิธีเดียวที่จะเจอคือต้องเดินเงี่ยหูฟังเสียงสั่นของโทรศัพท์มือถือแทน ตั้งใจได้ยินเสียงเหมือนอะไรสั่นดังมาจากตะกร้าผ้าจึงกดวางสายก่อนจะไปลงมือค้น แต่สิ่งที่พบก่อนหน้านี้คือกระเป๋าสตางค์ที่ไม่คุ้นเคย ตั้งใจแอบเปิดดูบัตรข้างใน บัตรประชาชนเป็นสิ่งแรกที่หยิบออกมาจากช่องใส่บัตร

นายวสันต์ พิพัฒน์ธาดา

‘เพื่อนสนิทไฉ่ได้มันนะ’

‘ชื่ออะไรเหอครับ’

‘สันต์ครับ วสันต์’

พี่สันต์...

เพื่อนพี่ได้ยึดกระเป๋าสตางค์ใบนี้ให้ตอนก่อนจะไปเอารถ มันอยู่ในกระเป๋ากางเกงตัวที่สวมไปงานเมื่อคืน ตั้งใจเปิดหานามบัตรหรืออะไรที่มีเบอร์โทรศัพท์ติดอยู่ในช่องใส่บัตรอื่น โชคดีที่เจ้าของกระเป๋าใส่กระดาดคล้ายกับนมแท้ของตัวเองเอาไว้ในช่องใส่เงิน ตั้งใจจึงรีบควานหาโทรศัพท์มือถือต่อ แล้วก็พบว่ามันซุกตัวอยู่ในกระเป๋ากางเกงอีกข้าง

แบบฯ โทรศัพท์มือถือขึ้นขีดสีแดง โนติบาร์แสดงสายเรียกเข้าที่ไม่ได้รับจากมะเฟืองหนึ่งสายที่ตั้งใจเป็นคนกดเองเมื่อสักครู่ และอีกเจ็ดสายจากจีบ สามสายจากหม่อม้า ห้องที่รกไปด้วยขี้เเม่าทำให้ไม่สะดวกต่อการหาที่ชาร์จสักเท่าไร จึงตัดสินใจออกไปนั่งชาร์จโทรศัพท์มือถือที่โซนลิฟวิ่งรูมด้านนอก

เจ้าของบ้านนั่งชันเข้าพิงผนังเพื่อเสียบสายชาร์จกับเต้ารับที่ว่างอยู่ตรงมุมโคมไฟ ตรงรูปแบบเตอรีก็มีสัญลักษณ์สายฟ้าปรากฏขึ้น ปลายนิ้วจิ้มไปที่รูปโทรศัพท์สายแรกที่ต้องติดต่อกลับทันทีคือสามสายจากหม่อม้า ตั้งใจกระแอมสองสามครั้งปลายนิ้วก็รีบกดโทร. กลับไปทันที

“ฮัลโหลค้าบ”

[เสียงใสเซียวน่า หม่อม้าโทร. ไปไม่รับ อาม่าเตรียมจะแจ้งคนหายแล้วรู้ไหมครับ]

“ตั้งขอโทษครับ เมามากเลย”

[ไม่ได้ขับรถกลับเองใช่ไหม]

“ไม่เลยครับ มะเฟืองเรียกรถครับ อัดๆ กันมา”

[แล้วนี่ตื่นแล้วก็ทำอะไรกันด้วยนะครับ แล้วน้องจะกลับบ้านวันไหน หรือนอนที่ร้านต่อ]

“ตั้งกลับพรงนี้เย็นครับ หม่อม้าอยากกินอะไรหรือเปล่า”

[จั้นหม่อม้าฝากרבขวัญใจกลับมาด้วยนะ น้องจะกลับบ้าน]

“ได้ครับ เดียวตั้งคุยกับน้องเอง”

[อย่าลืมกินข้าวนะลูก]

“ครับผม” โชคดีที่ไม่มีโดนดะไรมากมาย ที่บ้านก็คงจะชินแล้วแหละ

ตั้งใจกดเปิดห้องสนทนาล่าสุดที่มีข้อความยังไม่ได้อ่านกว่า

ยี่สิบห้าปีแล้ว ไม่ใช่ใครที่ไหนก็เป็นเจ้าสาวงานเมื่อวานสักมาว่าจะเข้ามาที่ร้านตอนสาย ๆ เพราะแพลนกันว่าหลังจัดงานเสร็จจะเลี้ยงข้าวขอบคุณเพื่อนบ่าวสาวที่ช่วยกันจัดงาน ตั้งใจพิมพ์ข้อความตอบกลับไปว่าเพิ่งตื่น ก่อนจะเปิดกระเป๋าหยิบเนมแท็กใบนั้นขึ้นมาติดต่อหาเจ้าของเพื่อจะนำส่งคืนอีกครั้ง

สภาพอากาศที่ร้อนตลอดทั้งวันและตอนเช้าช่วงเวลาคน
ออกจากบ้านไปทำงานไปส่งลูกที่โรงเรียนบนท้องถนนก็คลาคล่ำไปด้วยยานพาหนะหลากหลายชนิดปนกัน ภายในห้องโดยสารของรถยนต์ยี่ห้อดังจอดนิ่งติดไฟแดงขับกล่อมไปด้วยเสียงร้องเพลงภาษาอังกฤษถูกบังไม่ถูกบังจากหลานสาว สันต์ไม่รู้ว่าน้องชายกับน้องสะใภ้เลี้ยงลูกมาด้วยอะไรแสนดีถึงชอบฟังเพลงของ วิทนีย์ ฮิวสตัน หรือไมก์ เซลิน ดิออน แต่ช่วงนี้ฟังบ่อยที่สุดก็เป็น “All I Want For Christmas Is You” ซึ่งตลอดการเดินทางสันต์ฟังเพลงนี้เป็นครั้งที่หกแล้วตั้งแต่ออกจากบ้าน โทรศัพท์มือถือเครื่องที่กำลังเปิดเพลงก็เป็นของเขาเอง

“แสนดีมีเพลงอื่นที่ชอบไหมคะ” นี่คงเป็นวาทศิลป์ที่อ้อมที่สุดที่สันต์พอจะทำให้หลานเปลี่ยนเพลงได้บ้าง

“มีคะ ลุงสันต์มีเพลงที่ชอบไหม” เด็กหญิงตอบเสียงใส

“มีคะ แสนดีอยากฟังไหม”

“เพลงอะไรคะ แสนดีกดหาให้ได้คะ” อย่างน้อยหลานก็เชื่อสันต์กำลังจะบอกชื่อเพลงแต่เสียงเพลงที่กำลังเล่นอยู่ก็ดับลง

“มีคนโทร. มาคะ” สันต์มองไปที่สัญญาณไฟข้างหน้าเหลือเพียงยี่สิบวินาทีและลดลงไปเรื่อย ๆ

“แสนดีรับโทรศัพท์ให้ลุงหน่อยได้ไหมคะ”

“ได้ค่ะ” สันต์มองผ่านกระจกมองหลัง แสนดีในคาร์ซีตตอบตกลงพร้อมกับใช้นิ้วเล็ก ๆ จิ้มไปที่หน้าจอหนึ่งครั้งก่อนจะใช้สองมือประคองโทรศัพท์มือถือเครื่องใหญ่ของคุณลุงขึ้นแนบหู

“สวัสดีค่ะ”

“ใช่ค่ะ แต่ตอนนี้ลุงสันต์กำลังขับรถค่ะ”

“ได้ค่ะ เดี่ยวหนูบอกลุงสันต์ให้หะคะ สวัสดีค่ะ”

“ใครเหรหะคะ” เจ้าตัวยังไม่ตอบในทันที แต่กลับจิ้มเพลงให้เล่นอีกครั้งก่อนตอบ

“พี่...” แสนดีเหลือบตามองขึ้นด้านบนทำหน้าที่ครุ่นคิด “พี่ตั้งใจค่ะ พี่ตั้งใจบอกว่าลุงสันต์ลืมกระเป๋าสาธิตไว้ให้ลุงสันต์โทร. กลับ”

“โอเคค่ะเดี๋ยวลุงสันต์โทร. กลับ”

“เอ๊ะ วันนี้เราลืมเชื่อมบลูทูธเหรหะคะ”

“จริงด้วยค่ะ เอาไว้พรุ่งนี้ค่อยมาเชื่อมต่อใหม่ ตอนนี้ใกล้ถึงโรงเรียนแล้วคะนักเรียน”

“ก็ได้ค่ะ”

ตั้งใจของงเล็กน้อยกับเรื่องคนรับโทรศัพท์เป็นเสียงของเด็ก ระหว่างรอเจ้าของกระเป๋าสาธิตติดต่อกลับจึงใช้เวลาโทร. กลับไปหาจ๊ีบ เสียงสัญญาณดังไม่นานปลายสายก็รับ ตั้งใจคุยกับเพื่อนได้ความว่าฝ่ายจ๊ีบจะซื้ออาหารเข้ามา อาจจะถึงช่วงเที่ยงเพื่อเข้ามาเตรียมสถานที่ ตั้งใจเออออไปตามกำหนดการ รับปริ๊ฟจากแม่งานคร่าว ๆ ก็ทวนให้ฟังอีกรอบเพื่อนเน้นย้ำความถูกต้องและความมั่นใจขณะที่กำลังจะวางสายก็มีสายแทรกเข้ามาจากเบอร์ที่ติดต่อก่อนหน้านี้

ไม่เคยชินกับฟังก์ชันที่เวลาที่มีสายแทรกแล้วต้องเลือกว่าจะวาง

สายและรับ หรือพักสายไว้และรับ เมื่อเผชิญหน้ากับสถานการณ์แบบนี้ต้องใช้เวลาลงสติอ่านอยู่สักครู่ ก่อนจะกดเลือกวางสายจีบไปและรับสายใหม่ที่แทรกเข้ามาแทน

“สวัสดีครับ”

[ครับ พี่ลืมกระเป๋าตังค์ไว้เหวอ]

“ครับ วันนี้พี่ว่างไหมครับ เดี่ยวเอาออกไปให้ก็ได้ครับ”

[ตอนเย็นพี่ไปที่ร้านตั้งใจอยู่แล้วครับ ได้มันชวนไปกินข้าวนะ]

“อ้อ ครับ แต่ว่าไม่รีบใช้เงินใช่ไหมครับ ถ้ารีบเดี๋ยวตั้งออกไปหากก็ได้นะครับ”

[ไม่เป็นไรครับ แคชเลสได้]

“โอเคครับ แต่พี่จำจำนวนเงินได้ใช่ไหมครับ ตอนรับคืนจะได้เช็กถูก”

[จำไม่ได้ครับ แต่ไม่เป็นไรเหวอ พี่ว่าตั้งใจไม่น่าจะทำอะไรกับมัน]

“ครับ งั้นตั้งเก็บไว้ให้ละครับ”

[ครับ เจอกันตอนเย็น]

แปลกสุดๆ ไปเลย

อะไรที่ทำให้ไวใจคนแปลกหน้าขนาดนี้

จำจำนวนเงินไม่ได้ หยิบไปก็ไม่รู้

เริดเกิน

ตั้งใจติดคำนี้มาจากท็อบกับแม็ก พูดบ่อยจนฝังไว้ในหัว เคลียร์เรื่องราวค้างคาจบก็ทิ้งโทรศัพท์มือถือถือแล้วไปจัดการเหล่านีเสือกกลางคืนเจอจุดจบ ตั้งใจใช้มือจับด้ามหมุนลูกบิดประตูและผลักเข้าไปซ้าๆ พบว่ามีนางหนึ่งนั่งอยู่บนที่นอน สภาพผมแผ่วรุ่งรัง ขนตา

ปลอมห้อยอยู่ตรงหัวตา

“หนูนา ไฉน ตีนยัง จะอ้วกไหม” มันส่ายหน้า “อย่าอ้วกใส่
เตี้ยงูนะ กูซื้อมาแพง”

“เตี้ยงูดูวิญญาน”

“เออ ใช่ อย่าอ้วกใส่เตี้ยงูเด็ดขาด”

“มึง”

“อะไร”

“ช่วยหน่อย” หนูนายื่นแขนสองข้างมาด้านหน้า ตั้งใจที่ยืน
กอดคอกมออยู่ก่อนหน้านี้จึงรีบปรีเข้าไปอุ้มมันลงมาจากเตี้ยงูไป
เข้าห้องน้ำ หนูนาลืมตาได้ก็รีบพุ่งตัวไปกอดชักโครก ทุกสิ่งใน
กระเพาะอาหารพุ่งกระจุยออกมาเป็นทาง ส่งเสียงอึกอ้ากและ
ไอโซลกสลับกัน ตั้งใจดึงทิชชูออกมาเป็นกำยัดใส่มือเพื่อน

หนูนาปล่อยออกมาจนหมดไส้หมดพุงก่อนจะเอียงหน้าชบ
ลงบนฝารองนั่ง ขอบตาแดงมีน้ำตาวัน ปลายจมูกแดงและมีน้ำมูก
ไหล เจ้าตัวแบ่งทิชชูขึ้นมาซับน้ำตาน้ำมูก ตั้งใจจี้รังไหล่มันมาพิง
ผนังห้องน้ำ จัดการปิดฝาชักโครกและกดปุ่มชะล้างสิ่งพวกนั้นออก
ไปก่อนจะนั่งขัดสมาธิใกล้ๆ

“มึงเป็นโรเนี่ย ไม่เคยเห็นมึงแข่งไอ้หิมนันได้เลย เมื่อคืนมึง
ล้างชาร์ตมิสซี่เมาขึ้นไปอยู่นัมเบอร์วันเลยนะ”

นางสาวหนูนายังคงไม่ตอบ เอาแต่เช็ดหน้าเช็ดตาและล้าง
น้ำมูก

“อกหักเหวอ อกหักอะดิ เก็บมาก็วันแล้ว”

“หลายวัน”

“ทำไมไม่พูด เอาไปลงกับเหล้ามันช่วยได้หรือไง”

“ถูกแล้วอ๊อแม็กดำ มันเคยเตือนแล้วว่าทรงนี้ไวใจไม่ได้ กูแค่มั

อยากจัดเจ้าด้วยคำพูดใคร มึงก็รู้ว่ากูเปิดใจกว้างมาก ยอมเจ็บได้
ทุกเคส แต่เคสนี้เขาดีมาก ช่วงเวลาที่ผ่านมาดีทุกอย่างเลย เขาไม่
เหมือนแบบที่แม็กพูดไว้ แต่สุดท้ายแล้วเขาก็ไม่ยอมรอทั้งที่ก่อนคบ
กันเขายืนยันกับกูว่ารอได้”

“กูจะดាំมึงแทนมันเอง มึงเปิดใจกว้างข้อนี้กูรู้ แต่มึงไม่รู้นิสัย
เพื่อนจริง ๆ เหรอ”

“ตั้งใจ...กูเสียใจอยู่”

“รู้ คราวหลังมีอะไรก็พูด เพื่อนมันไม่ได้ด่ำซ้ำเติมเอาสนุก
หรอก มันด่ำเพราะมันไม่ยอมให้มึงทำแบบนี้ต่างหาก ดูมึงตอนนี
โคตรโหมมเลยรู้ปะ แล้วเลิกเมื่อไร”

“เมื่อคืน”

“ที่หายไปอะเหอ” คนเพิ่งได้รับตำแหน่งมิสชีเมายักษ์หน้า
พร้อมกับคร่ำครวญออกมาเสียงดังลั่นห้องน้ำ “ร้องไป ร้องเสร็จก็
อาบน้ำซะ ชุดพวกมึงอยู่ที่เดิม กูออกไปทำอะไรให้กินก่อน”

“ขอสปลาเกตตีได้ไหม มึงทำอ่อย” คนที่นั่งชันเข่าร้องไห้ที่เดิม
เงยหน้ามาเอ่ยขอด้วยน้ำเสียงขื่นจมูก น้ำตาเลอะแก้มสองข้าง ได้
ตายังมีคราบเครื่องสำอางเปรอะจนกลายเป็นหมีแพนด้า ตั้งใจ
พยักหน้าพร้อมกับใช้มือลูบหัวเพื่อนเบา ๆ ไปสองสามที

เหล่าคนชีเมาย่อยตื่นในช่วงเวลาใกล้เที่ยงโดยมีจิบขึ้นมา
ลากลงจากเตียงไปกินข้าวมื้อแรก ยายีกับมะเฟืองแยกตัวไปเอา
ของที่คอนโด หนูนากลับไปเปิดห้องให้แฟนเก่าหมาด ๆ เก็บของ
ออกไปหลังจากจัดการมือเข้าเสร็จ

เวลาในช่วงบ่ายหมดไปกับการย้ายโต๊ะในห้องเวิร์กช็อปของ
ร้านให้เป็นสถานที่จัดเลี้ยง ของตกแต่งที่จิบสั่งมาส่งที่ร้านตั้งใจเป็น
ลูกโป่งใบใหญ่เพนต์ตัวอักษรภาษาอังกฤษมีฟุยิดสีชมพู นำไปจัดวาง

ไว้ที่มุมใกล้ๆ กับผนังฉายจอโปรเจกเตอร์

“เมื่อคืนที่อุปสร้างเรื่อง” ตั้งใจพูดขึ้นขณะที่กำลังเรียง
 ซ้อนส้อมไว้ข้างจานที่ถูกวางเรียงตามจำนวนที่นั่ง

“คะ?! ภูเขาทำไม” คนสร้างเรื่องรีบสวนกลับ

“มึงเมาแล้วก็หลับอยู่ในห้องน้ำ เพื่อนพี่ได้มาช่วยถูลากมึง
 ออกจากห้องน้ำ”

“เริดเกิน” แม็กมันพูดคำนี้อีกแล้ว ฟังทุกวัน

“มึงก็สร้างเรื่องเหมือนกันอีแม็ก”

“ใครมาช่วยนะ” จีบกำลังจัดดอกไม้ใส่แจกันหันมาถามอย่าง
 สงสัย เพื่อนสามมีไม่น่าจะวนมาเจอแก๊งชีเมาได้

“เขาบอกว่าชื่อสันต์ คือเขาไปช่วยตามลุงยาม ช่วยขับรถมา
 ส่งที่ร้านด้วย งง ลืมกระเป๋าสตางค์ไว้ที่ภูเขา”

“เริดเกินของจริง คนหล่อกับช่วยเพื่อนกู” จีบส่ายหน้าพูด
 น้ำเสียงอนาถใจกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น

“อะไร มีหน้าใหม่ กูอยากเห็น” โทรศัพท์มือถือเครื่องใกล้ตัว
 ถูกคว่ำไปค้นหาชื่อในแอปพลิเคชันหนึ่ง แม็กรีบดึงเครื่องตัวเองกลับ
 มาดูทันทีที่หน้าจอปรากฏรูปของบุคคลนั้น

“ว้าย! อีที่อุปมึง มึงดู” สองนางรีบมุงดูรูปภาพชายหนุ่มวัย
 สามสิบกว่า

รูปที่จีบเปิดเป็นรูปจากโปรไฟล์ในเฟซบุ๊กพีสันต์หนุ่มหล่อ
 ผู้ช่วยเหลือชีวิตอนาถๆ ของคนเมา ในรูปสวมเสื้อเชิ้ตคอจีนสีขาว
 พับแขนเสื้อถึงประมาณศอกยืมตาหยี มีแว่นกันแดดจากแบรนด์ดัง
 แขนงอยู่ตรงรอยแยกกระดุมเม็ดที่สองบริเวณอก เขานั่งอยู่บนโซฟา
 สีน้ำตาล มือข้างที่ถือแก้วกาแฟเย็นชูขึ้นระดับใบหน้า ส่วนแขน

อีกข้างอุ้มเด็กผู้หญิงผมแกละสวมชุดกระโปรงลายหน้าลูกแมวที่ทำหน้ายิ้มตาหยีเหมือนกัน

ตั้งใจระบายยิ้มเมื่อเห็นรูปเจ้าของเสียงน่ารักที่รับสายเมื่อเช้า หลานสาวของลุงสันต์หน้าตาจิ้มลิ้มน่ารักคนนี้จะถูกครอบครัวเลี้ยงให้เติบโตมาอย่างดีเลย

“ตั้ง คนนี้เหวอ คนเดียวกับที่กูเห็นเขาตอนยืนหน้างานเลย”
ท้อปหันมาถามตั้งใจที่ยืนอยู่ข้างกัน คนถูกถามพยักหน้า

“อ้อ กูนึกออกละ เขาคือคนที่พูดก่อนหน้าตั้งใจมึง”

“ฮะ เขามีลูกแล้วเหวอ”

“หลานค่ะ น้องแสนดีลูกของน้องชายเขา” ทุกคนร้องอ้อพร้อมกัน

“หล่อเนอะ หล่อแบบพระเจ้าลำเอียง” ท้อปใช้นิ้วปิดหน้าจอ
ออกจากการดูรูปโปรไฟล์ แอบเลื่อนส่องไทม์ไลน์

2 mutual friends

มีเพื่อนร่วมกันสองคนก็น่าจะเป็นจิบกับพีได้

“เขามีไอจีไหม” แม็กถามพร้อมกับล้วงโทรศัพท์มือถือตัวเอง
ออกมาเตรียมค้นหา

“มี ชื่อ...ชื่อไรวะ เดียวหาให้” จีบรับโทรศัพท์มือถือคืนกลับไปค้นหาชื่อบนอินสตาแกรมอยู่เกือบนาที ก่อนจะยื่นกลับมาให้ผองเพื่อน “อ้อ นี่ๆ ลุงรูปล่าสุดเมื่อวาน”

wasan.pptd

พวกเราเลื่อนดูหน้าโปรไฟล์กันอย่างสนใจ ตั้งใจที่ยืนดูอยู่ด้วย
สังเกตเห็นว่าส่วนใหญ่ของรูปทั้งหมดที่ลงคือรูปทะเล บางรูปจะมี
เจ้าของแอกเคานต์โผล่มาด้วย รองจากรูปทะเลคงเป็นรูปเขาถ่ายกับ
หลาน รูปเดียวพอมีบ้างแต่ก็ไม่ได้มาก ที่เหลือก็เป็นรูปครอบครัว

รูปถ่ายรวมกับเพื่อน

“มึงคิดว่าคนแบบนี้จะมีกีเปอร์เซ็นต์บนโลก รูปนี้คนเป็นเมีย ไม่ได้มันทรमानนะคุณพี่ ผู้ชาย เด็กเล็ก และแมวจรแคบชั้นรูปว่า Little bestie” แม็กเปิดรูปที่เจ้าของแอกเคานต์ถ่ายกับหลานสาว โดยที่หลานสาวในชุดสีขาวกำลังเล่นกับแมวจรตรงบริเวณทางเดิน น่าจะเป็นทางเดินในโรงแรมสักแห่ง ตัวของพีสันต์กำลังก้มลงมาจับหลานสาวเอาไว้ บริเวณรอยแยกเสื้อเชิ้ตแขนสั้นที่ย้อยลงมาสามารถมองเห็นเข้าไปด้านในจนเห็นกลั่มหน้าท้อง

“ดูไรกันอะ!” ยายหีย่องเข้ามาเงียบ ๆ ตะโกนขึ้นจนกะเทยร้องตกใจ

“กูช็อกตายกูจะมาขอส่วนบุญกับมึง อีหียี” ท็อปหันมาทำเอววินยายหียีที่กำลังหัวเราะสะใจ ทำแบบนี้ที่ไรก็ด่ากันทุกครั้ง อีกคนก็ยังทำต่อ โดนด่าไม่หวั่น

“เฟื่องอะ” ตั้งใจถามยายหียี

“มันเอาของไปเก็บข้างบน”

“มาเลยมึง มาช่วยเพื่อนเลย มึงว่างแกล้งพวกกูนัก มึงมาทำคะ” แม็กลากยายหียีไปนั่งจัดแจกันดอกไม้

“พี่ตั้งคะ เอมมาแล้ว”

ตั้งใจหันไปตามเสียงเรียกก็เจอน้องชะเอมยืนพนมมือสวัสดิ์เพื่อน ๆ ทุกคนในห้องอยู่ตรงประตู ชะเอมเป็นพนักงานที่ร้าน แต่วันนี้ตั้งใจจ้างชะเอมและน้องอีกคนเป็นงานพิเศษเพื่อให้เข้ามาช่วยงานที่ร้านและจัดเสิร์ฟอาหารต่าง ๆ ตั้งใจพาน้องไปมอบหมายงานในครัวพร้อมทั้งเป็นเฮดในการทำไอศกรีมที่จะเสิร์ฟเป็นของหวานค่านี

หลังจากเลิกประชุมที่เลิกไปจากเวลาเลิกงานเล็กน้อย สันต์เก็บของออกจากห้องตรงไปลาผู้เป็นบิดาก่อนจะลงมาที่ลานจอดรถ ปลดล็อกรถเสร็จสันต์ก็จัดการเอาสัมภาระไปเก็บไว้ที่เบาะหลัง

ภายในห้องโดยสารมีเสียงดนตรีเพลงเก่าจากวงร็อกแอนด์โรลระดับตำนานจากยุคหกกุศุณย์ สันต์ใช้นิ้วมือข้างที่ไม่ได้บังคับพวงมาลัยเคาะลงกับหน้าชาตามจังหวะอย่างอารมณ์ดี ขณะขับรถมุ่งหน้าไปยังร้านเดิมที่เขาเพิ่งไปมาเมื่อคืน

เขาหาที่จอดรถค่อนข้างยาก เนื่องจากรถเริ่มเต็มที่จอดของร้าน สันต์ต้องไปจอดไกลจากร้านเล็กน้อยและเดินวกกลับมา มือหนาผลักประตูบานใหญ่เข้าไปในร้าน พอสันต์ได้มาเห็นร้านในช่วงเวลาแบบนี้ความรู้สึกค่อนข้างต่างออกไปจากเมื่อวาน ดูตอนกลางวันก็เข้าใจว่าเป็นร้าน แต่เมื่อคืนเขาขับรถเข้ามาถึงก็คิดว่าเป็นบ้านที่อยู่อาศัย

“สันต์” เจ้าของชื่อที่กำลังยืนมองสำรวจไปรอบ ๆ ร้านหันไปตามเสียงเรียกของเพื่อน

“ไม้มิ่ง เจ้าบ่าวหมาด ๆ”

“เมื่อคืนมิ่งพาน้องมาส่งหรอ เห็นจ๊ีบบอก”

“เออ ฎเจอเพื่อนน้องจ๊ีบ ก็เลยช่วยมาส่งที่นี้แหละ”

“ขอบใจมาก เพื่อนอยู่โซนในสวน ไ้บอมมันสูบบุหรี่อยู่ข้างนอก มิ่งจะตามพวกมันไปก็ได้” สันต์ส่ายหน้าเบา ๆ

“ฎอยู่แถวนี้ร้อพวกมันดีกว่า เดี่ยวกลั่นบุหรี่ติดเสื้อผ้า ฎกลับไปต้องถอดเสื้ออีก”

“โอเค มิ่งไปนั่ง เดี่ยวฎไปหาอะไรมาให้ม” สันต์พยักหน้าก่อนจะเดินไปนั่งที่โต๊ะกลมเล็ก ๆ สำหรับลูกค้าสองท่านตรงมุมหนึ่ง

ของร้าน ทอดสายตามองผ่านกระจกออกไปก็จะเป็นโซนหน้าร้าน เขามองเห็นประตูทางเข้าร้านตรงนั้น เป็นที่เดียวกับเมื่อคืนที่เขา ได้ทำความรู้จักกับตั้งใจ

วสันต์เบนสายตากลับเข้ามากวาดมองในร้านแทน บรรยากาศ ค่อนข้างครึกครื้น มีลูกโป่งตกแต่งตามมุม จนกระทั่งต้องหยุดสายตา ไว้ตรงประตูกระจกบานหนึ่งที่สามารถมองผ่านเข้าไปเห็นใครอีกคนที่ อยู่ในห้องนั้น ตั้งใจสวมผ้ากันเปื้อนสีน้ำเงินเข้มลายริ้วกำลังยืนคุย กับน้องจีบ พอมาเห็นชัด ๆ วันนี้ตั้งใจตัวเล็กกว่าที่เขาจำได้ และดู ทำงานเก่ง

“อะ มิง อันนี้อร่อย กูกินมาตั้งแต่น้องตั้งเปิดร้าน ยกมือไหว้ ขอไม่ให้เอาหรือนี้ออกเลย”

“ขนาดนั้น แต่ขอใบมาก”

“มองไรวะ น้องตั้งเหรออ”

“อ้อ กุลิ้มกระเป๋าสตางค์ไว้ที่น้อง”

“ยังงั้นนะ”

“เมื่อวานกูขับรถน้องมาส่งเพื่อนน้อง ส่วนน้องนั่งมากับเพื่อน เพราะพวกเพื่อนผู้หญิงเมาไม่ได้สติ กูอาสาช่วยแต่กลัวน้องคิดว่า กูเป็นโจรก็เลยเอากระเป๋าสตางค์ให้ไว้เป็นตัวประกัน”

“อ้อ น้องยุ่ง ๆ อยู่ เดี่ยวมิงค่อยหาเวลาเข้าไปทักเอาแล้วกัน ไม่งั้นเดี๋ยวกูบอกให้” สันต์เพียงพยักหน้าไม่ตอบอะไร แต่ตักเงาะโต ขึ้นมาชิมแทน เนื้อสัมผัสและรสชาติที่ลิ้นได้รับก็รู้ว่าอร่อยอย่างที่ เพื่อนรักบอก สันต์คิดว่าไม่ผิดจริง ๆ ที่จะพาเสน่ดามาอีกครั้งในวัน พรุ่งนี้

ตกลงเรื่องราคากับจิบได้ตั้งใจจึงเดินออกจากห้องจัดงาน พร้อมกับถาดสินน้ำตาลของร้าน จังหวะใช้มือผลักประตูออกมา สายตาที่มองไปยังด้านหน้า โต๊ะที่เคยว่างกลับมีคนมานั่งอยู่ ตั้งใจสังเกตเห็นพี่ได้กำลังนั่งคุยกับเพื่อน เมื่อมองพิจารณาดี ๆ แล้วก็จำได้ว่าเป็นเจ้าของกระเป๋าสดางค์ใบนั้น ก่อนจะพลอดคิดไปไกล คนที่ตั้งใจกำลังจ้องก็หันมาโบกมือให้เสียก่อน

หล่อแบบพระเจ้าล่ำเอียงจริง ๆ ด้วย

แบบที่เปลือยทำส่วนผสมตกลงไปแต่ไม่ได้กลับออกมา

การแต่งกายวันนี้แทบไม่ต่างจากเมื่อวาน เน้นบดตั้งแต่หัวจดเท้า

“สวัสดีครับ พี่สันต์” ตั้งใจแะเข้าไปทักทาย โดยไม่ลืมจะยกมือไหว้เพราะปกติแล้วก็สวัสดีพี่ได้แบบนี้ทุกครั้ง

“สวัสดีครับ ขนมหัร้านอร่อยมากเลย” เขาชูถ้วยเจลาโตให้ตั้งใจดู

“ขอบคุณครับ เดียวตั้งขึ้นไปเอากระเป๋าสดางค์ให้หะครับ”

“ไม่ต้องรีบก็ได้ครับ เห็นยุ่ง ๆ อยู่ พี่รอได้”

ได้ที่นั่งฟังมองสลับไปมาระหว่างทั้งคู่ ก่อนจะยิ้มตอบตั้งใจที่หันมายิ้มให้ สถานการณ์ตรงหน้ามีบางสิ่งบางอย่างที่สื่อออกมา มันชวนให้คิด แต่เขาก็ไม่อยากจะตัดสินใจไปก่อนว่ากลิ่นมันแปลก ๆ

เมื่อสถานที่ อาหาร และเครื่องดื่มพร้อมแล้วก็เปิดประตู ให้แขกเข้าไปจับจองที่นั่ง บ่าวสาวงานเมื่อคืนยืนอยู่ตรงหน้าผนัง สำหรับฉายไฟระยิบเต๋อก็กล่าวขอบคุณเพื่อน ๆ ที่คอยช่วยเตรียมงานมาเป็นระยะเวลาหลายเดือน อย่างที่บอกก็ได้นอนไม่ก็ชั่วโง่ก่อนงานเริ่มเพราะต้องควบคุมงานจัดสถานที่ทั้งเรื่องดอกไม้และเก้าอี้

ของแขก งานเช้าเสร็จก็ต้องรีบแต่งตัวมาช่วยดูก่อนงานเย็นจะเริ่มอีก พอมีเพื่อนมีคนที่รู้จักเยอะก็มีคอนเนกชันจากหลากหลายสาขา อาชีพสามารถพึ่งพาได้ จีบกับพี่ได้จึงอยากจะจัดงานเลี้ยงขอบคุณเล็กๆ น้อยๆ

ตอนพี่ได้กล่าวขอบคุณเพื่อนๆ ตั้งใจฟังได้รู้เดียงนั้นเองว่าเจ้าของสถานที่จัดงานคือเครือโรงแรมของสกุลพิพัฒน์ธาดา ตั้งใจไม่ได้คิดอะไรมากในตอนที่บอกว่ามีคนที่บ้านมารับ ก็รู้แหละเพื่อนพี่ได้มีแต่คนรวย ทว่าไม่คิดว่าจะรวยขนาดนี้ ตั้งใจแอบมองคนที่นั่งยิ้มอย่างเขินๆ เมื่อเพื่อนกล่าวขอบคุณ พี่สันต์โบกมือเชิงบอกไม่เป็นไร

เวลางานเลี้ยงล่วงเลยมาจนสี่ทุ่ม เพื่อนบ่าวสาวบางส่วนทยอยกลับ เหลือเพียงคนที่ไม่ค่อยมีเวลามาเจอกันยังนั่งคุยกันต่อ ทว่าไม่ใช่กับแก๊งชีเมาเจอกันแทบทุกวันแต่ยังนั่งคุยกันเรื่อยเปื่อยและปึกหลักรอเช็กอินห้องนอนชั้นสองต่ออีกคืน

ตั้งใจเดินขึ้นมายังชั้นสอง ใส่วัสดุปลดล็อกประตู ใช้ความคุ้นเคยเดินฝ่าความมืดเข้าไปในห้องนอน มีเพียงแสงจากทางหน้าร้านส่องเข้ามาพอจะมองเห็นอยู่บ้างจึงไม่จำเป็นต้องเปิดไฟเพื่อให้แสงสว่าง ตั้งใจหยิบเอากระเป๋าตังค์ใบที่ได้มาเมื่อวานออกจากลิ้นชักโต๊ะทำงานแล้วรีบกลับลงไปข้างล่าง

ตั้งใจลงมาถึงก็เป็นเวลาเดียวกับที่ใครอีกคนกำลังเปิดประตูออกมาจากห้องเวิร์กช็อป ตั้งใจหยุดยืนกับที่ทันทีที่เขาหันมาเจอ เราส่งยิ้มอย่างเป็นมิตรให้กันก่อนจะเดินมาหยุดตรงหน้า

“กระเป๋าตังค์ครับ” ตั้งใจจะล่อลวงลักพุดเพราะทำตัวไม่ถูก

“พี่กำลังจะกลับพอดีเลยครับ”

“...” ตั้งใจยิ้มและส่งกระเป๋าตังค์คืนให้แก่เจ้าของของมัน

“ขอบคุณครับ ไว้พรุ่งนี้พี่พาหลานมาชิมขนมมะ”

“ยินดีครับ เดียวตั้งไปส่งดีกว่า” ตั้งใจเห็นเขาไม่ปฏิเสธจึงเดินไปเปิดประตูให้ รอเขาเดินออกไปแล้วตัวเองจึงเดินตาม

“ไอศกรีมอร่อยมากเลย ได้เอามาให้ชิม” สันต์เปิดประตึ้นลดความเร็วของการเดินให้ช้าลงเพื่อที่จะได้เดินพูดคุยข้างกันไป

“รสพี่ได้เหรอครับ”

“ครับ พี่ไม่ค่อยกินของหวาน แต่พอลองชิมก็คิดว่าคงได้มาบ่อยๆ”

“จริง ๆ รสชาติเปลี่ยนตามซีซั่นครับ แล้วมีรสพิเศษที่มาตามเทศกาล แต่บางรสชาติไม่ดีก็ต้องตัดออก วัตถุดิบนำเข้ามาแพงครับ เสียหาย”

“อย่างนั้นต้องรีบชิมให้ครบเลย”

“ถ้าเบื่อทำงานในออฟฟิศก็เปลี่ยนบรรยากาศมาที่นี่ได้ครับ ตั้งตั้งใจออกแบบให้เป็น Co-Working Space จะมีบางที่ที่จะมีคนมาเข้าสถานที่จัดเวิร์กช็อปหรือไม่กี่โพรเจกต์วันเกิดศิลปินช่วงนั้น คนก็จะเยอะหน่อย”

“ดีเลย เอาไว้วันไหนที่น้องชายกับน้องสะใภ้ฝากหลานไว้ให้เลี้ยง พี่จะพาแสนดีมานั่งวาดรูประบายสีที่นี่นะ”

“ได้เลยครับ แต่ร้านจะปิดวันอาทิตย์นะครับ นอกนั้นตั้งก็อยู่ร้านตลอดเพราะเพื่อนก็ย้ายออฟฟิศมานั่งทำงานที่นี่บ่อยๆ”

“งั้นวันนี้พี่กลับก่อน เจอกันพรุ่งนี้ครับ”

ตั้งใจพยักหน้าแล้วถอยไปยืนห่าง ๆ ให้เขาเปิดประตูไล่สัตว์ลง เครื่องยนต์ส่งเสียงการทำงานหลังจากคนในรถกดสตาร์ท ตั้งใจไม่รู้ว่าเขาทำอะไรถึงไม่ออกรถ อาจจะคาดเข็มขัดยังไม่เสร็จหรืออาจจะเลือกเพลงเปิดไว้ฟังระหว่างทาง แต่สักพักเขาก็กดกระจก

ฝั่งคนขับลงแล้วโบกมือให้ ก่อนจะขับรถออกไป

จังหวะนั้นเป็นความรู้สึกว่าอยู่ๆ มือไม้ก็เกะกะขึ้นมาไม่รู้จะเอาไปวางไว้ตรงไหน ทั้งยังทำหน้าที่ไม่ถูก ไม่รู้ว่าสีหน้าเมื่อสักครุนั้นเป็นแบบไหน รถเขาแล่นไปไกลแล้วแต่ตัวเองยังยืนค้างอยู่ที่เดิม พอได้สติคืนก็รีบเดินกลับเข้าร้านก็มั่งดูช้อนใบหน้าแดงๆ เอาแต่มองพื้นเหมือนหาเศษเหรียญ